ANUL IV Nr. 3 DECEMBRIE 1954

VESTITORII

Perspectiva anului 1955

Sunt două fapte care vor decide de fizionomia politică a anului 1955 în lume: reînarmarea Germaniei şi eforturile Rusiei Sovietice de a obţine coexistenţa pe baza status-quo.

Incadrarea Germaniei în alianţa Atlanticului depăşeşte valoarea unui act de apărare a Occidentului. Este pentru înâia oară când lumea liberă, după zece ani de continue cedări în faţa comunismului, îşi regăseşte spiritul ofensiv. Reînarmarea Germaniei înseamnă reînarmarea unui popor care are de reclamat teritorii dela Ruşi şi nu teritorii-anexă, ci însuşi trupul ţării, tăiat în două de cortina de fier. Armata germană care se va naşte în 1955, prin însăşi natura acestei situaţii ingrate, va deveni un instrument de susţinere a revendicărilor naţionale ale Germaniei. America, Anglia, Franţa şi toate statele occidentale, consimţind la reînarmarea Germaniei şi încadrarea ei în dispozitivul occidental, implicit şi-au luat angajamentul să-i susţină şi eforturile de reîntregire teritorială. Cum statele occidentale nu au revendicări proprii de urmărit, înseamnă că se servesc de Germani ca să provoace o mişcare de retragere a Sovietelor din Centrul şi Răsăritul Europei.

Sovietele sunt neliniştite de perspectiva unui nou războiu. Nici situaţia internă din ţările blocului răsăritean nu permite susţinerea unui nou războiu şi nici capacitatea lor industrială n'a ajuns la nivelul Apusului. Inferioritatea de care sufere Rusia Sovietică în toate domeniile o obligă să amâne răfuiala finală. De aici peţitul Occidentului pentru „coexistenţă."

Pentru a obţine prelungirea războiului rece – căci asta cuprinde în fond coexistenţa – actualii stăpâni ai Kremlinului sunt dispuşi să facă gesturi de împăciuire mult mai substanţiale decât firimiturile din perioada stalinistă. Dispariţia lui Stalin le uşurează enorm jocul, pentrucă pot să arunce responsabilitatea trecutului asupra celui mort. Sovietele ştiu că de astădată nu mai prind vechile trucuri în Occident şi trebue să lase şi ceva pene. Trebue să creeze impresia între conducătorii lumii libere că „s'a schimbat ceva" în ţările blocului răsăritean, că odată cu Malenkov a pătruns un alt aer în încăperile Kremlinului şi regimul de teroare s'a îmblânzit. Intr'adevăr, de câtva timp, se multiplică semnele de destindere în ţările din răsărit: sovromsocietăţile sunt dizolvate, în România se desfiinţează cartelele de haine şi alimente, în Ungaria se se pot face uşor excursii, înalţi prelaţi ai Bisericii Catolice sunt puşi în libertate, în viaţa publică reapar nume de mult uitate. aparţinând urgisitei pături burghezo-capitaliste. Senzaţionalul acestei campanii de destindere îl constitue însă faptul că la posturile de Radio din U.R.S.S. se dau reportagii asupra vieţii religioase şi se aud cântece de Crăciun.

Cum se împacă reînarmarea Germaniei cu planurile sovietice? Acţiunea sovietică de captare a Occidentului pentru ideea coexistenţei este grav turburată de hotărîrea Aliaţilor de a încadra Germania în pactul Atlanticului. O Germanie neutralizată ar

(urmarea în pag. 2)

CRESTINATATEA şi COMUNISMUL

Propaganda sovietică a deslănţuit o nouă ofensivă a păcii. Deastădată se vorbeşte de o pace efectivă, bazată pe „coexistenţa" celor două sisteme: lumea liberă si comuniştii sunt invitaţi să trăiască alături în bună înţelegere fără a se amesteca unii în sfera de existenţă a celorlalţi şi fără a se ciocni.

Noi nu credem că e realizabilă această idee cu actualii parteneri ai politicei mondiale. Factorul politic nu poate opera desinestătător, abstracţie făcând de concepţia de viaţă a popoarelor. Ca să ne dăm seama dacă coexistenţa a două forţe mondiale este posibilă, trebue să coborîm până în fundamentele lor metafizice, trebue să le cercetăm şi sub aspectul lor religios. Dacă principiile de viaţă pe care se ridică existenţa statelor rivale prezintă trăsături comune, sunt şanse ca şi în domeniul politic aceste state să ajungă la acorduri durabile, iar, dacă substanţa lor metafizică interzice coexistenţa, orice eforturi de paşnică convieţuire ar face conducătorii lor, rezultatele nu se vor vedea. Lupta va fi relutată si continuată până ce unul sau altul din cele două sisteme va fi distrus.

Ce constatăm dacă privim dinlăuntrul lor lumea liberă şi comunismul? Concepţiile lor de viaţă nu numai că n'au nimic comun între ele, dar se exclud cu îndârjire una pe alta. Concepţia de viaţă a Occidentului, luată în mare, se inspiră din Evanghelia lui Christos. Partidele comuniste urmează îndrumările evangheliei marxiste. Cine îl serveşte pe Marx, trebue să renege pe Christos. Materialismul istoric elimină oricę suflu spiritual din lume. Tot ce s'a întâmplat şi se întâmplă în lume este efectul prefacerilor economice din viaţa popoarelor. Religia este o suprastructură, un instrument de dominaţie al claselor avute. Ea este condamnată să dispară, odată cu răsturnarea vechei ordine sociale.

Cunoscând prăpastia care separă creştinismul de comunism, declaraţiile lui Crutschev, actualul secretar general al partidului comunist din Rusia, în favoarea libertăţii religioase—declaraţii făcute recent unui prelat american, aflat la Moscova sună straniu şi neconvingător. Dacă Crutschov s'ar ţine de vorbă şi libertatea religioasă n'ar mai fi supusă niciunei oprelişti în Rusia Sovietică şi în celelalte ţări ale blocului răsăritean, comunismul ar suferi o transformare atât de profundă încât şi-ar pierde identitatea. Noua politică religioasă a Uniunii Sovietice, anunţată de Crutschev este incompatibilă cu doctrina comunistă, care reclamă lupta contra religiei până la exterminare. Sau aceste declaraţii sunt făcute cu intenţia de a fi respectate şi atunci urmările sunt considerabile pentru soartea comunismului mondial, căci întreg scheletul lui doctrinar se prăbuşeşte, sau ele se rezumă la concesiuni de ordin tactic, destinate să creeze în lumea occidentală o prezumţie favorabilă „coexistentei" şi, în acest caz, intră în categoria obişnuitelor schimbări la faţă ale comunismului, pe care le cunoaştem dela originile lui.

Adevărul creştin nu poate „coexista" cu comunismul în interiorul aceluiaşi stat. Dacă Biserica este lăsată să se afirme în toată libertatea, frământarea sufletească ce o provoacă cuvântul Ei în mijlocul popoarelor robite va fi aşa de mare încât va duce la desagregarea structurei politice comuniste. Creştinismul progagă dragostea între oameni şi respectul personei umane, fenomene incompatibile cu ura de clasă şi tendinţele nivelatoare ale regimului sovietic.

Nu ne îndoim că conducătorii comunişti sunt conştienţi de primejdia ce reprezintă pentru regimul lor ateu şi materialist o Biserică liberă şi şi-au luat toate măsurile ca, în eventualitatea că vor fi siliţi de împrejurări să facă concesiuni mai largi creştinismului, să- şi poată înfrâna la vreme zelul. Ne întrebăm însă dacă creştinătatea occidentală este tot atât de conştienţă de abisul care separă cele două lumi? Pot oare trăi creştinii cu conştiinţa împăcată alături de o lume care a jurat distrugerea Bisericii lui Christos?

Cercetând panorama religioasă a Occidentului, răspunsul nu este deloc îmbucurător. O mulţime de confuzii se întretaie în capul creştinilor, făcându-i inapţi să distingă frontiera dintre cele două lumi.

Sunt milioane de creştini înscrişi în partidele comuniste din Occident. Pentru satisfacerea trebuinţelor sufletului, aceşti creştini cu carte de membru în partidul comunist fac apel la serviciile Bisericii, iar pentru resolvarea problemelor politice ale naţiunii lor urmează pe apostolul urei. In preunarea acestor noţiuni constitue un monument de absurditate. Cum pot convieţui în acelaşi om dragostea şi ura, libertatea personală şi pornirea de anihilare a persoanei umane? Comuniştii, ca să întreţină această confuzie, susţin teza separaţiei dintre domeniul politic si cel religios şi se feresc cât pot să desvăluie esenţa anticreştină a marxismului.

O altă concepţie greşită care, din nefericire, predomină în Occident, este că comunismul poate fi combătut cu propriile mijloace, adică expropriindu-l de principala temă de agitaţie: mizeria şi suferinţele clasei muncitoare. Dacă confruntăm această teză cu realitatea, constatăm că mediul de mizerie în care se desvoltă comunismul este de multă vreme depăşit în cele mai multe state occidentale. Muncitorii au ajuns la un standard de viaţă burghez şi totuşi atracţia comunismului asupra lor nu a slăbit. Aceasta înseamnă că o concepţie materialistă nu poate fi combătută, opunându-i o altă concepţie materialistă, cum încearcă Occidentalii. Comunismul uu poate fi supralicitat în domeniul

(urmarea în pag. 2)

UN NOU PROCES LA BUCURESTI

Ziarele comuniste din România au publicat la 18 Decembrie 1954 o dare de seamă asupra unui nou proces de spionaj, care a avut loc în faţa tribunalului militar din Bucureşti, în prima jumătate a lunii Decembrie.

Este vorba de un grup de şase persoane, dintre care unul, Ion Bodea, în vârstă de aproape 35 ani, a părăsit Tara în anul 1950, reuşind că se îmbarce clandestin pe un vas în portul Constanţa şi să debarce la Istanbul.

De acolo, după cum se afirmă în actul de acuzare, el a reuşit să ia legătura, prin contrabandişti, cu Mihăileascu Cornelia, o doamnă în vârstă de aproape 60 ani, soţia unui fost ofiţer, în casa căreia Bodea locuise la Brăila, înainte de a fi părăsit Tara, şi cu Mureşanu Irina, din Bucureşti, primind dela dânsele informaţiuni asupra situaţiei din Tară.

Se afirmă mai departe în darea de seamă citată, că începând din 1951, Ion Bodea a fost pregătit atât la Istanbul, cât şi în Anglia, în vederea unei acţiuni pe care trebuia să o desfăşoare după reîntoarcerea sa clandestină în România. Această întoarcere clandestină a avut loc la 20 Septembrie 1953, Ion Bodea fiind condus dela Salzburg în România pe o filieră clandestină, care se pare că a funcţionat impecabil.

Cu toate că numai trei săptămâni mai târziu, la 10 Octombrie 1953, s'a dat o atât de largă publicitate procesului grupului de legionari paraşutaţi, tocmai în scopul de a produce o stare de teroare în sânul populaţiei prin severitatea pedepselor (treisprezece condamnări la moarte, aceeaşi pedeapsa fiind aplicată atât celor întorşi din apus cât şi celor care i-au adăpostit şi sprijinit), o stare de teamă, care să paralizeze orice încercare similară, Ion Bodea se pare că nu a avut dificultăţi în găsirea sprijinului necesar. Nu numai că a fost primit de cele două doamne cu care se găsea în legătură încă dela Istanbul, dar s'a bucurat şi de sprijinul activ al altor cunoscuţi de ai săi, dintre cari în proces au fost implicaţi numai: Matei Ion, Istwanek Anton şi Stoica Petre. Aceştia l-au adăpostit şi i-au dat posibilitatea de a pune în funcţiune aparatul de radio emisie-recepţie, pentru menţinerea unei legături cu apusul.

Dacă ar fi să credem cele afirmate în cursul procesului, întreaga operaţie a fost foarte bine pregătită din punct de vedere tehnic. Fiind introdus cu ajutorul unei filiere terestre şi deci neputând să transporte cu el un bagaj prea voluminos, Ion Bodea a primit indicaţiuni suficiante, constând în fotografii şi schiţe, cu privire la locul de unde urma să ridice un aparat de radio, piese de schimb şi codurile pentru cifrarea şi de cifrarea telegramelor radio. Toate acestea au fost găsite la locul indicat, în munţii Bucegi, unde în Noiembrie 1953, Ion Bodea şi cu Ion Matei s'au deplasat deghizaţi în excursionişti, astfel încât timp de un an, activitatea a putut fi desfăşurată. (Faptul că în proces nu s'a făcut nicio menţiune cu privire la persoanele care au plasat cele de mai sus la locul indicat, ne permite să credem că aceste persoane trăiesc încă în libertate şi că activitatea şi legătura lor cu apusul nu a fost primejduită de arestarea grupului Bodea).

Se mai pare deasemenea, tot citind darea de seamă publicată în jurnalele comuniste, că arestarea lui Bodea s'a produs abia în momentul când pregătindu-se să se întoarcă în apus, pentru a nu pune în primejdie întreaga echipă organizată, el a luat legatură cu diferite persoane care voiau deasemeni să iasă din Tară.

Sentinţa a avut severitatea obişnuită în procesele organizate de justiţia comunistă. Ion Bodea a fost condamnat la moarte, iar sentinţa executată imediat. Dintre ceilalţi acuzaţi, d-nele Irina Mureşanu şi Cornelia Mihăilescu, împreună cu Ion Matei au fost condamnaţi la muncă silnică pe viaţă, Anton Istwanek la 20 ani muncă. Un număr nespecificat de persoane integrate în această acţiune au fost audiate ca martori în cursul procesului şi după toate probabilităţile vor fi condamnaţi în procese ulterioare.

Câteva concluziuni pot fi trase; moralul populaţiei nu a cedat în faţa teroarei aplicată sistematic de poliţiile secrete ruso-române şi când ocazia se prezintă, rezistenţa pasivă se transformă în rezistenţa activă, acţiunile întreprinse din afară găsind un sprijin suficient în Tară.

Cu toată perfecţiunea măsurilor luate pentru izolarea teritoriului românesc, voinţa de luptă şi ingeniozitatea desfăşurate de adversarii comunismului aflaţi de ambele părţi ale cortinei de fier, reuşesc să menţină legăturile necesare.

Cum pe de altă parte, a trecut mai bine de un an dela celălalt mare proces şi nu este de presupus că în acest timp această a fost singura operaţiune, acest lucru ne lasă speranţa, că serviciile secrete, cu toate eforturile pe care le fac, nu pot anihila lupta, pe care emigranţa, efectiv sprijinită, o întreprinde pentru eliberarea patriei noastre.

Si în acest proces, o parte din acuzaţi sunt legionari, ceeace constituie nu numai încă o mărturie a prezenţei legionarilor în aproape totalitatea acţiunilor de rezistenţă, dar şi a încrederei de care ei se bucură în sânul restului populaţiei.

Perspectiva anului 1955

(urmare din pag. 1)

fi fost pe placul comuniştilor, o Germanie golită de trupele aliate care oricând să poată fi reocupată de armatele sovietice retrase în Polonia. Dacă ar fi obţinut reducerea Germaniei în stare de perpetuă neputinţă. Sovietele ar fi aderat la ideea reunirii Germaniei, cedându-i zona lor de ocupaţie. Câştigul principal tot ei l-ar fi încasat. Dar o Germanie înarmată schimbă raporturile de forţă din Europa în favoarea Occidentalilor şi dă un sens ofensiv strategiei acestora. Mai mult decât valoarea combativă a armatei germane – care e considerabilă – e schimbarea de umor a Occidentalilor ce-i pune pe gânduri pe conducătorii blocului comunist. Acest nou acănt ce l-a luat alianţa atlantică are un caracter ofensiv netăgăduit.

In acest câmp de tensiune european, determinat de cele două curente contrarii, reînarmarea Germaniei şi coexistenţa, ce soartă îi este rezervată României? Fie pentru eventualitatea unui războiu apropiat, fie pentru a susţine campania coexistenţei, regimul comunist din România este obligat să facă o politică mai prevenitoare faţă de populaţie, încercând să o atăşeze regimului. E de aşteptat aşadar ca poporul român să fie mai bine tratat sub raport material şi să nu se mai împieteze asupra vieţii lui religioasă. Sub raport politic nu se va schimba nimic. Acelaşi regim dur, care numai aparent îşi va schimba metodele. In totului tot, destinderea va fi în aşa fel făcută încât să nu atingă fundamentele regimului şi, la nevoie, oricând să poată fi retrasă.

Reînarmarea Germaniei va provoca o mare efervescenţă în România cași în toate ţările aflate sub jugul sovietic. Noi speranţe vor naşte după zece ani de robie. Germania, cu America, Franţa şi Anglia formează o forţă invincibilă, în faţa căreia comunismul mondial va trebui să capituleze.

CRESTINATATEA SI COMUNISMUL

(urmare din pag. 1)

lui specific. Bogăţia economică a unui popor reprezintă o armă importantă în lupta contra comunismului, dar ar fi o exagerare să se facă din ea factorul principal al acestei lupte. Factorul economic, ca să-şi păstreze eficienţa şi utilitatea în războiul contra comunismului, trebue să se menţină permanent în subordinea concepţiei creştine a lumii.

Creştinătatea occidentală se poate referi la o justificare supremă ca să accepte „coexistenţa": salvarea păcii, idealul oricărui creştin. Războiul este condamnat de învăţătura Bisericii. Mai ales în zilele noastre, când un războiu ar provoca distrugeri cumplite, din cauza armelor atomice şi termo-nucleare, care creştin ar putea să îl mai dorească?

Fără îndoială că ideea unui nou războiu pune o gravă problemă de conştintă oricărui creştin. Dar până unde merge această dorinţă de pace? A evita războiul cu orice preţ, chiar cu preţul sacrificării conţinutului creştin al lumii? Dupăce Christos a fost isgonit din lume, ce folos mai au creştinii de pace? Intre pacea sau coexistenţa care aduce cu sine nimicirea Bisericii şi un războiu oricât de pustiitor, dar care asigură cel puţin continuitatea Bisericii, ce are de ales un creştin? Nu-i de preferat pustirea materială a lumii, oricât de teribilă ne-am imagina-o, deşertului spirit al care s'ar întinde pretutindeni după triumful comunismului în lume? Un războiu purtat pentru apărarea cauzei divine, cu toate riscurile ce le implică, n'ar însemna cel mai măreţ act de fidelitate ce l-ar presta omenirea lui Christos? O gândire creştină, consecvent depănată, trebue să se împace şi cu ideea unui războiu, dacă acest războiu e menit să salveze existenţa creştinătăţii.

„Coexistenţa" înseamnă pact cu puterile răului. O recunoaştere şi o legitimare a forţelor care şi-au propus dărâmarea aşezământelor creştine ale lumii. Aceasta e calea pierzaniei. Din întrecerea „pacifică" dintre cele două blocuri nu poate câştiga decât comunismul. Lumea liberă, părăsindu-şi poziţiile spirituale, nu poate face decât ceeace a făcut de zece ani: retragere pe toate fronturile până la capitularea finală.

Se cere creştinilor de astăzi o atitudine hotărîtă contra comunismului, care nu înseamnă imediat războiu, dar care nu exclude nici eventualitatea unui războiu. Odată această hotărire luată, lumea creştină să se încredinţeze voii lui Dumnezeu şi să nu se teamă de nicio ameninţare. Nimic nu poate fi mai grav pentru destinele omenirii decât a trăda pe Christos în schimbul vieţii şi a bunurilor ei pieritoare.

Horia Sima

PROCESUL PACII

Un uriaş proces, al cărui obiect este găsirea unei soluţii pentru stabilirea unei păci durabile şi juste, se desbate de câţiva ani între democraţiile libere şi imperialismul ruso-comunist.

Când aliaţii occidentali împreună cu Rusia sovietică au câştigat războiul printr'o victorie totală, au fost de acord numai asupra obiectivului războiului, anume distrugerea puterii militare a Germaniei. Aceasta însemna însă un obiectiv negativ. Dacă distrugi ceva care a îndeplinit o funcţiune oarecare şi nu pui în loc altceva mai bun, mai sănătos, mai solid, care să îndeplinească aceiaşi funcţiune mai departe, în condiţiuni mai bune, ai făcut un act negativ. Germania a îndeplinit în centrul Europei funcţiunea de păvază a civilizaţiei europene, contra puterii expansioniste ruseşti. Dacă organul a fost distrus, trebuie să se pună în loc altceva, sau să fie altcineva care să continue a îndeplini funcţiunea de apărător al Europei spre răsărit.

S'a spus mereu pe vremea războiului că dacă Germania naţional-socialistă va fi distrusă, se va organiza o pace care să permită popoarelor să se desvolte în libertate, după dorinţele şi posibilităţile lor.

Prin această pace trebuia să se realizeze obiectivul pozitiv, adică să se construiască acel element care ar fi împiedecat în viitor orice agresiune. Dar conducătorii de atunci ai naţiunilor victorioase au fost atât de preocupaţi cu desăvârşirea obiectivului negativ, încât n'au mai găsit timp să se gândească serios la materialul din care urma să se ridice palatul păcii.

Când, după războiu, s'a constatat că acest material adunat la Teheran, Moscova, Yalta şi Potsdam era de proastă calitate şi că unul din partenerii victoriei se opunea la orice construcţie positivă, a fost prea târziu. Pacea nu s'a putut realiza şi de atunci asistăm la un proces monstru între cele două părţi ale lumii — Vest şi Est — fiecare din ele vrând să impună celeilalte o pace corespunzătoare principiilor ei de conducere în raporturile dintre state, popoare şi indivizi.

Dar acest proces nu se desfăşoară după toate regulile justiţiei, pentrucă nu există judecători cari să dispună de mijloacele necesare pentru impunerea execuţiei hotărîrilor judecătoreşti. Naţiunile unite sunt departe de a avea o asemenea putere, iar opinia publică, chemată să judece acte importante, prin adunări, ziare şi parlamente, are autoritate numai în ţara respectivă.

De aceia nu există decât două mijloace de a se pune capăt acestui proces: persuasiunea şi forţa.

Puterile occidentale au încercat metoda persuasiunii, dar fără nici un rezultat. Argumentelor aduse în sprijinul cauzei dreptăţii şi libertăţii popoarelor, adversarii au opus argumente sprijinite pe forţă. Au trecut câţiva ani până când occidentalii s'au convins că la forţă nu se poate opune decât tot forţa. Ca să se organizeze această forţă însă, au mai trebuit câţiva ani, pentrucă abia acum în 1954 să se ajungă la o soluţie satisfăcătoare, — dar nu completă, — cuprinzând toate ţările europene de la Vest de cortina de fier într'un sistem defensiv de care adversarul trebuie să ţină seama de aici înainte. Reacţiunea violentă a Kremlinului provocată de tratatele dela Londra şi Paris, ameninţările Dlui Molotov şi ale presei comuniste şi hotărirea conferinţei de la Moscova dela 28 Noembrie de a se pune armatele tuturor ţărilor subjugate sub un comandament unic rusesc (ca şi cum această subordonare n'ar fi fost şi până acum), dovedesc că s'a găsit însfârşit punctul nevralgic. Acest lucru putea să fi fost făcut de multă vreme, pentrucă tendinţele imperialiste ruso-comuniste s'au manifestat îndată după conferinţa de la Yalta. Dar lumea occidentală, obosită de supraefortul făcut în cel de al doilea războiu mondial, şi-a închipuit că Rusia comunistă va ceda în cele din urmă argumentelor dela masa verde şi nu va mai fi nevoie de un mare efort militar. Amară iluzie, care se plăteşte astazi enorm de scump cu suferinţele ne închipuite ale popoarelor terorizare şi cu mii de miliarde de dolari pentru reînarmare.

In nenumăratele conferinţe care s'au succedat din 1945 şi până acum, în care răbdarea occidentalilor a fost pusă la crunte încercări, delegaţii ruşi s'au simţit la largul lor, pentrucă partea cealaltă, oricât de întemeiate erau propunerile aduse în discuţie, nu avea nici o posibilitate practică să le impună. A trebuit să vină războiul din Koreia, încheiat cu un compromis jignitor pentru O. N. U. şi să se întâmple dezastrul din Indochina, ca să poată fi înfrânte ultimele rezistenţe din Europa la o înarmare generală a vestului european.

Alte măsuri de importanţă capitală s'au luat şi în spaţiul asiatic. Pactul de asistenţă mutuală încheiat între Statele Unite şi Formoza, precum şi masivul ajutor material, preconizat de U.S.A. pentru ţările din sudul Asiei, la care vor colabora şi puterile europene vestice, sunt elemente care intăresc poziţia democraţiilor occidentale în întreaga lume. Ele fac parte din programul ofensiv al actualei administraţii americane, în desvoltarea războiului rece.

De aici înainte, procesul păcii se va putea desfăşura în condiţii mai formidabile pentru occident.

Dar vor avea puterile democratice tăria de a merge până la capăt, pentru a sili pe delicvenţi să intre în legalitate? Este incontestabil că administraţia republicană a fost foarte activă în domeniul politicii mondiale, luând iniţiative energice şi dădătoare de speranţe, dar totuşi nu s'a făcut nici un gest, nici un act, care să marcheze terminarea politicei de „containment" şi începerea acţiunii de „refoulment" Toate actele administraţiei actuale americane au rămas tot în cadrul politicii de oprire a expansiunii ruso-comuniste. Chiar şi instrumentul de forţă, organizat în urma tratatelor de la Paris, este destinat numai apărării occidentului. Prin aceasta trebuie să se înţeleagă că perdeaua de fier va fi transformată în frontieră definitivă, sau că acest instrument va fi folosit nu numai ca armă de apărare, dar şi ca argument hotărîtor pentru eliberarea popoarelor subjugate? Sclavizaţii dela Est de cortina de fier îşi pun această întrebare cu adâncă îngrijorare, pentrucă, dacă sunt semne îmbucurătoare care le întăresc în voinţa de a rezista, sunt însă şi alte semne, care le fac să se îndoiască de voinţa naţiunilor libere de a le ajuta să se elibereze.

Unul din aceste semne este campania care se duce în occident pentru a convinge lumea de pericolul care ameninţă omenirea prin întrebuinţarea bombei H.

Se presupune de către unii eminenţi savanţi fizicieni, specialişti în energia termonucleară, că întrebuinţarea pe o scară mare a acestei energii, sub forma bombelor H, ar putea prezenta un pericol atât de mare, încât ar însemna sinuciderea omenirii; s'ar putea provoca schimbări importante în viitorul anotimpurilor, otrăviri generale care să distrugă orice viaţă animală şi vegetală, cataclisme uriaşe, efecte nefaste asupra omului, etc. Este adevărat însă că nici un savant n'a făcut până acum declaraţii categorice în acest sens, ci numai s'au exprimat presupuneri. Dar aceasta este suficient pentru a se arunca spaima în oameni şi a creia o atmosferă atât de defavorabilă întrebuinţării bombei H, încât guvernele să fie obligate să renunţe la ele.

Evident că aceste presupuneri sunt cel puţin exagerate. Ne amintim că după exploziile dela Hiroshima şi Nagasaki unii savanţi au afirmat că din femeile şi barbaţii expuşi radiaţiunilor radio-active se vor naşte copii monştri; totuşi nu s'a întâmplat nimic.

Astfel de afirmaţii se pot asemăna cu acelea făcute pe vremea când a apărut calea ferată. Oamenii de ştiinţă de atunci au declarat că viteza trenului nu va putea depăşi 30 Klm. pe oră, deoarece omul nu va putea rezista la o viteză mai mare. Astăzi omul sboară cu o viteză mai mare decât viteza sunetului şi totuşi rezistă.

Dar cine are interes să creieze o stare de panică în lumea occidentală, în legătură cu bomba H? Este uşor de înţeles că numai puterile comuniste pot să tragă un folos din această panică, pentrucă bombele A şi H sunt singurele arme în care puterile occidentale au superioritate categorică. Dacă guvernele acestor ţări ar renunţa sub presiunea opiniei publice la întrebuinţarea lor, Rusia comunistă nu ar mai avea de ce să se teamă şi Europa ar fi invadată în foarte scurt timp. Aceasta este explicaţia campaniei contra bombei H. Din nefericire, efectul ei incepe să se simtă; există oameni politici de vază care socotesc că trebuiesc luate măsuri să nu se mai facă nici o experienţă cu această bombă. Ori un lucru este sigur: dacă occidentul renunţă la această arma, se poate considera înghiţit de comunişti şi stăpânit de Rusia.

Ideia coexistenţei pacifice este un alt semn de lipsă, de voinţă la occidentali. In adevăr, în paralel cu organizarea militară, această ideie îşi face loc tot mai mult în lumea occidentală. Ea se discută nu numai în gazete, dar şi între oamenii politici cu răspundere, şi are la bază satisfacerea nevoilor economice. Dar ce înseamnă această coexistenţă pacifică, dacă nu menţinerea situaţiei actuale? Adică recunoaşterea de fapt a stăpânirei ruseşti până în centrul Europei şi deschiderea cât mai larg a porţilor economice. Aşadar, pe de o parte puterile occidentale se înarmează pentru a frâna orice dorinţă de expansiune a Rusiei mai departe, iar pe de alta, nu sunt dispuse să întindă lucrurile până la capăt, pentru a nu dăuna intereselor lor economice, care le imping la un cât mai intens comerţ cu ţările răsăritene. In această situaţie, popoarele subjugate vor fi din ce în ce mai mult uitate, iar răspunderile morale ale occidentului faţă de aceste popoare vor fi închise şi sigilate undeva într'o casă de fier, c.. nişte documente aparţinând doneniului istoriei.

Procesul păcii este ameninţat să fie transformat într'un imens compromis, depe urma căruia nenorocitele popoare din Est-ul Europei vor fi încâodată jertfite şi deastădată definitiv.

Acesta va fi oare rezultatul final al războiului al doilea mondial, purtat în numele libertăţii popoarelor? Pentru a se ajunge aici, s'au făcut atâtea imense sacrificii? Ori cât ar fi de tragic, nu putem crede că egoismul a ajuns atât de sălbatec şi a intunecat atât de mult sufletele celor ce reprezintă creştinismul şi liberatea, încât aceştia să nu-şi dea seama că o astfel de soluţie ar insemna nu numai moartea popoarelor sclavizate, dar şi nimicirea Europei occidentale şi odată cu ea şi a Americei.

Deaceia sperăm că anul 1955 va împrăştia norii care s'au ingrămădit deasura capetelor noastre şi că în cursul lui vor interveni evenimente, care să ne deschidă orizonturi noi spre libertate şi o adevărată pace.

Gl. Platon Chirnoagă

REVISTA PRESEI

„U.S.News and World Report" din 10 Dec. 1954

Acum doi ani, magazinul american „Collier's" a dedicat un intreg număr unui eveniment care n'a avut loc, fixându-l în 1960: al treilea războiu mondial. Cațiva dintre cei mai reputați jurnaliști americani au adunat luni de zile material documentar din lumea intreagă, pentru a reconstitui o frescă teribilă a conflictului inevitabil cu blocul sovietic, reconfortantă în acelaşi timp, pentrucă victoria americană nu era pusă niciun moment la indoială.

„U.S.News and World Report" reia tema, dar sub alt aspect: America nu mai dictează suveran mersul ostilităților, ci ajunge fără luptă pe marginea înfrângerii.

Autorul reportajului, profesorul Gerhart Niemeyer, fost membru al biroului de planificare din State Department şi o autoritate în domeniul relațiilor externe, se plasează în anul 1964 şi recapitulează evoluția decadei premergătoare.

In 1954 America se află la apogeul puterii sale şi nu are egal printre celelalte națiuni din lume. Cu toată superioritatea forțelor de care dispune se lasă antrenată în tot felul de discuții şi conferințe sterile şi e sedusă de formula politicei de coexistență a propagandei sovietice. Din 1955 începe reversele. In acest an se ajunge, după anevoioase discuții cu Rusia, la unele acorduri minore, dar tensiunile principale persistă. Situația aceasta nesigură durează până în 1958, când Malenkov anunță triumfător că Rusia posedă superioritatea categorică în armele atomice şi cu hidrogen. Dela această declarație, ideia unui războiu preventiv nu mai găseşte ecou în opinia publică americană.

Din ce în ce mai numeroşi sunt oamenii politici americani care sunt gata să accepte condițiile ruseşti pentru abolirea armelor atomice. Pe această temă e dusă şi campania pentru alegeri prezidențiale din 1960.

In 1961 are loc o conferință de dezarmare la New York, dar Rusia respinge orice propuneri pacifice americane, taxându-le de „frauduloase". In schimb, Cremlinul cere dizolvarea N.A.T.O.-ului şi să se înlocuiască guvernele „fasciste" din Vest cu „guverne amicale."

Intre 1961–63 e reprimată sângeros o revoltă anti-comunistă în Polonia, fără ca America să facă vreun gest de intervenție. Rând pe rând, o serie de state părăsesc organizația Pactului Atlantic, cedând presiunilor Moscovei. In Italia ajung la putere, în urma unui val de greve, comuniştii. Franța trece de partea Rusiei. Germania Occidentală îşi ia libertatea de acțiune şi negociază cu guvernul sovietic. America şi Anglia sunt izolate.

In 1964, Rusia e la Atlantic. Poporul American e în panică. Partidul războiului, alarmat, cere să se atace. Partidul păcii se opune însă, pentru a se evita distrugerea totală. **„O sumbră perspectivă pentru o națiune divizată asupra cursului de urmat."**

In nota care precede reportajul, autorul asigură cititorii că **„evenimentele descrise e probabil ca nu se vor întâmpla. In aceste pagini e descrisă numai o evoluție posibilă a istoriei, dar avertismentul dat în editorialul imaginar de față e cuplat cu certitudinea că noi dispunem în această țară de spiritul, curajul şi inteligența necesară, ca să evităm o astfel de catastrofă."**

„The American Magazine", Decembrie 1954.

Amiralul William Halsey, unul din eroii războiului din Pacific, publică în „The American Magazine" un lung articol intitulat: „Dacă războiul vine, îl putem câştiga!"

Mulți Americani sunt sensibili astăzi la propaganda sovietică, care susține că un alt războiu va însemna catastrofa pentru intreaga lume. Aceştia se tem că un al treilea războiu mondial va provoca distrugerea totală a celor mai multe orașe americane şi că maximum-ul pe care îl va putea face armata americană va fi o luptă de retragere din Europa. Pe scurt, atât Rusia cât şi America vor fi lovite mortal, iar civilizația actuală va fi lichidată.

„Acest fel de a gândi", scrie amiralul Halsey, **„e pură aiureală după părerea mea şi dă mare ajutor şi încredere comuniştilor"**. Răsboiul rece, în care bolşevicii au un mare avantaj, deținând conducerea în prezent, e în cea mai mare măsură un războiu de nervi şi un bluff. Deaceea, **„frica de un alt război e o amenințare mai gravă decât însăşi posibilitatea unui astfel de războiu."**

Prima eroare de apreciere pe care amiralul Halsey îşi propune s'o rectifice este credința că Statele Unite ar putea fi scoase din războiu printr'un singur atac aerian-surpriză. Pentru aceasta întreprinde o analiză a situației militare a Americei în comparație cu cea a Sovietelor. **„Voiu examina-o calm şi obiectiv, dar nu din punct de vedere defensiv. Nu-mi place acest cuvânt. Nicio națiune n'a câştigat vreodată un războiu, până ce nu s'a convins că cea mai bună defensivă e o puternică ofensivă."**

După amiralul Halsey, războiul general va porni tot dela un conflict local, ca cel din Coreea, numai că deastădată nu va întârzia să se extindă pe tot globul. Un atac-surpriză, atât de temut de Americani, nu va fi posibil, ştiindu-se de ce pregătiri preliminare uriaşe are nevoie ducerea unui războiu modern. Apoi, o astfel de surpriză va fi greu de realizat şi din cauza vigilenței popoarelor subjugate de Ruşi, care, la primul semn de această natură, se vor ridica contra asupritorilor.

„Marele avantaje militare pe care le-am menționat", își încheie amiralul Halsey lungul său studiu, **„acordă Statelor Unite capacitatea fizică să câştige decisiv orice războiu deslănțuit de către Ruşi împotriva noastră acum. Dar timpul e cheia la intreaga situație. Si cheia cheilor va depinde întotdeauna de puterea relativă a lumii libere față de cea comunistă. Dacă vom fi destul de proşti să lăsăm bolşevicii să ne întreacă în armament, sau dacă vom deveni atât de timorați la gândul unui alt războiu, încât să le permitem să continue agresiunile îndefinit, va veni un timp când avantajele vor fi de partea lor. Teama de alt războiu, după cum am spus-o înainte, este singurul şi cel mai mare pericol în momentul de față".**

„Forum", Decembrie 1954. Revista americană „The Freeman", care reprezintă tendințele politice ale aripei drepte republicane, a publicat o controversă în jurul poziției Americei față de situația actuală din lume, la care au participat redactorul şef al revistei, Frank Chodrow, şi redactorul politic al magazinului „Time", Willi Schlamm. Articolele respective, apărute sub titlul colectiv „Inarmare fără războiu" au fost reproduse în intregime de mensualul austriac „Forum".

Frank Chodrow susține punctul de vedere al izolaționiştilor à outrance. După el, America n'are să se teamă de un atac sovietic. Cea mai eficace politică de apărare a continentului ar fi retragerea tuturor trupelor americane din Europa şi mărirea potențialului industrial. „Desigur", se consolează Frank Chodrow, **„ar fi rău ca Europenii să cadă sub stăpânirea sovietică, dar e mai puțin rău decât cazul când patria lor ar deveni teatru de războiu"**. Cât despre popoarele aservite deja de Ruşi, există o soluție de salvare: **„Poate le vom fi mai folositori, dacă îi ajutăm să ducă lupta subterană şi să facă toate pregătirile pentru Knockout-ul final..."**

La această simplificare a politicei de apărare a Americei, în concepția unora dintre izolaționişti, Willi Schlamm răspunde cu sloganul: „Să fim înarmați şi gata pentru orice". Pentru el, trei realități sunt incontestabile: 1. Comunismul nu poate renunța la cucerirea lumii şi dacă pentru aceasta e nevoie de războiu îl vor face. 2. Pentru comuniştii nu există argumente raționale şi nu sunt impresionați de exemple morale. 3. Dacă Ruşii reuşesc să pună mâna şi pe potențialul industrial al Europei occidentale, au destule şanse să învingă o Americă nepregătită.

Cea mai bună politică față de Soviete este aceea a forței şi hotărîrii de a face uz de ea. Pentrucă, **„ce sens are altminteri o Americă înarmată, dacă nu e gata să recurgă la arme în caz de nevoie?"**

Această controversă e tipică pentru starea de spirit actuală din America, unde decisiunea pentru războiu sau pace e încă în desbatere.

CRONICA

KNOWLAND VERSUS EISENHOWER

Presa americană a anunțat la sfârşitul anului că primele luni din 1955 vor începe cu o mare desbatere de politică externă în cel de al 84-lea Congres american.

Cererea de a se trece în revistă întreaga politică externă a administrației Eisenhower vine atât dela naționaliştii cât şi dela internaționaliştii din ambele partide; dela susținătorii primordialității problemelor asiatice (Asia-firsters) şi dela „Europe-firsters"; dela avocații politicei de containment şi dela partizanii politicei de eliberare. Promotorul acestei acțiuni este însă şeful fracțiunii republicane din Senat, senatorul William Knowland.

Senatorul Knowland şi președintele Eisenhower au devenit astfel reprezentanții a două grupuri rivale în sânul Partidului Republican. Dezacordul dintre ei e în esență asupra politicei de „coexistență." Niciunul nu crede că e posibilă coexistența preconizată de comuniști, dar președintele speră totuşi că un fel de modus vivendi cu blocul sovietic ar putea fi realizat până la urmă. Senatorul Knowland e dimpotrivă convins că orice coexistență e exclusă atât timp cât comuniştii rămân legați de dogma revoluției mondiale. Comuniştii, argumentează el, nu înțeleg decât forța. Deaceea, orice efort de a ajunge la un modus vivendi cu ei îl vor interpreta ca un semn de slăbiciune — şi a arăta slăbiciune față de potențații sovietici înseamnă să-i inviți inevitabil la noi agresiuni.

Ceeace face defecțiunea lui William Knowland şi mai delicată pentru președinte e faptul că şefii de stat major ai forțelor armate, cu excepția generalului Ridgeway, susțin punctul de vedere al senatorului din California. Mulți membri ai administrației îl consideră port-parole-ul armatei în Congres. Părerea acestora e că senatorul Knowland şi prietenii săi din Pentagon intenționează în realitate să se facă maximum de presiuni asupra Rusiei, pentru a o sili să riște un războiu cu Statele Unite.

Intr'un interview acordat săptămânalului „Newsweek," senatorul Knowland desminte existența unui dezacord serios între el şi președintele Eisenhower. „In realitate," a declarat el, „am susținut şi susțin energic politica Administrației aşa cum am înțeles-o în timpul campaniei electorale din 1952 şi când am venit la putere în 1953. Cu alte cuvinte, nu era vorba să revenim la ‚containment', ci să ajungem la eliberarea finală a țărilor subjugate de comuniști."

Senatorul Knowland e hotărît însă să meargă la o înasprire a diferențelor actuale, dacă președintele se va fixa pentru politica de coexistență. „Dacă guvernul nostru, impreună cu alte națiuni ale lumii libere, va cumpăra coexistența cu prețul aducerii Chinei în U. N. O. şi permanentizarea granițelor de astăzi ale lumii comuniste, atunci diferențele vor deveni majore."

COEXISTENTA SOVIETICA

Dela „Cortina de Fer" n'a mai fost niciun slogan politic care să fie adoptat cu atâta ardoare de opinia publică occidentală ca frazeologia deadreptul banală şi grotească în jurul „coexistenței". Paternitatea sloganului „Cortina de Fer" aparține lui Churchill, care a ventilat cu aceasta în 1948 desamăgirea încercată de puterile occidentale în privința unității lumii („One World" — o singură lume, cum a enunțat-o Willkie), realizată precar de „marea alianță" cu Rusia şi care, după victorie, s'a dovedit mai divizată ca înaintea „Coexistența" e dimpotrivă o formulă propagandistică sovietică, care ofere cercurilor pacifiste din țările democratice iluzia posibilității unei păci reci — cool peace — cum a caracterizat-o pentru prima dată un jurnalist în „Manchester Guardian".

Trecerea dela „războiul rece" la „pacea rece" a fost facilitată de doi factori: de obsesia paralizantă a bombei H şi de moartea lui Stalin, care a pus pe noii conducători sovietici în situația de a iniția o politică mult mai flexibilă decât a fost posibilă sub dictatura unui singur om. Războiul declanşat de Stalin în Corea a fost întrerupt, în statele satelite au fost slăbite formal hățurile, instrumentul politic intern al lui Stalin, Beria, a fost lichidat, cu Jugoslavia s'au reluat raporturi normale, iar la diverse banchete în Cremlin s'a toastat pentru înțelegerea dintre cele două blocuri.

Spiritul coexistenței e adaptat strategiei sovietice. Dacă Cremlinul dorește vre-o destindere, aceasta se produce infailibil, pentrucă occidentul pare că nu mai are nici dispoziția şi nici mijloacele de a o impiedeca. Nimeni n'a definit mai exact schimbările survenite în tactica sovietica din 1953 incoace, ca Winston Churchill: „Ne bucurăm", a spus el, „că Uuiunea Sovietelor intenționează să nu ne mai facă ceeace noi nu i-am făcut niciodată".

Față de această „apatie a Europei", constatată de Walter Lippmann într'o serie de articole, e un simptom îmbucurător că, după ameteala pacifică din timpul conferinței dela Geneva şi deziluzia produsă de căderea pnoiectului armatei europene, din ce în ce mai numeroşi sunt oamenii cu răspundere în mânuirea destinelor lumii care denunță „coexistența" ca o farsă menită să camufleze planurile de cucerire rusești.

In America, unul din cei mai autorizați purtători de cuvânt ai serviciilor de informații, colonelul Donowan, a prevenit Statele Unite „să se fereaască de a se lăsa legănate în sentimentul unei false securități". „Comuniştii", a declarat Donowan, „fac uz de tactica coexistenței pacifice pentru a-şi consolida câştigurile realizate şi a pune la cale noi aventuri".

O reinoire a atitudinii sale de totdeauna a făcut-o şi John Foster Dulles într'un mare discurs ținut la 1 Decembrie la Chicago. „A durat multă vreme", a amintit el, „până ce am învățat că prin democrație comuniştii înțeleg dictatura lor. Cuvântul de ordine astăzi se numeşte coexistență. Trebue să aşteptăm întâiu să vedem ce înseamnă asta pentru comuniştii". Dar însuşi președintele Eisenhower, considerat înclinat să ia în serios posibilitatea convietuirii celor două sisteme opuse, a întrebuințat alt limbaj la sărbătorirea pomului de Crăciun în Casa Albă. Vorbind despre tendințele de a găsi puncte de apropiere între concepțiile de viață ale lumii libere şi celei comuniste, președintele a precizat că „timpurile sunt atât de critice şi deosebirea între cele două sisteme atât de crasă, încât valabilitatea argumentului neutralist trebue cântărită cu foarte mare indoială".

Aceiaşi opinie, dar în termeni mult mai energici, a exprimat-o într'o incercare de anticipare a evoluției politice pentru anul 1955 oponentul democrat al lui Dwight Eisenhower, Adlai Stevenson. Intr'un articol în săptămânalul „Look", fostul candidat prezidențial democrat scrie: „Trebuie să recunoaştem că formula comunistă a coexistenței nu înseamnă decât că Statele Unite şi celelalte națiuni libere vor avea permisiunea să existe numai până ce comunismul va fi în stare să le submineze în interior sau să le nimicească prin o agresiune din afară".

Apelul cel mai sguduitor pentru conştiința omenirei a venit însă dela Sfântul Părinte, în mesagiul Său de Crăciun. Papa Pius XII condamnă cu tărie stările create de „războiul rece" şi de „pacea rece". Sunt trei feluri de coexistențe posibile: „Coexistența în frică", „coexistența în iluzie" şi „coexistența în adevăr". Ultima e singura viabilă, dar nu există. Primele două categorii sunt cele întelese de ruşi — adică prin intimidare sau momeala relațiilor economice cu blocul estic. „Fiecare din cele două grupe de popoare opuse tolerează existența celeilalte, pentrucă nu vrea să fie însăşi nimicită. Nu e o stare de războiu, dar nici de pace... Simpla coexistență nu merită numele de pace aşa cum îl înțelege biserica, ca liniște în ordine".

EXTERNA

REVELATIILE LUI WINSTON CHURCHILL

De câțiva ani, Winston Churchill, care în discursul dela Foulton a dat alarma asupra pericolelor la care e expusă lumea din partea fostului aliat rus, părea sedus de mirajul realizării coexistenței cu Rusia. In anul trecut, tensiunea anglo-americană pe această chestiune ajunsese la un stadiu critic. A venit apoi precipitarea dramatică a evenimentelor din Indochina şi respingerea pericolului de apărare europeană în parlamentul francez.

Sub presiunea răspunderilor care i-se puneau, Anglia a iutervenit din nou activ în politica internațională. La conferința dela Geneva şi mai ales prin garanțiile dar Franței pentru acceptarea actelor dela Londra, contribuția pozitivă a Marei Britanii la închegarea frontului vestic a fost induscutabilă.

Winston Churchill, deşi adoptând un limbaj mai energic, a continuat să vorbească de dorința unei înțelegeri cu conducătorii sovietici. Nedumerirea creată de această atitudine a încetat însă după un discurs ținut în preziua sărbătoririi împlinirii a 80 de ani de viață. In acest discurs a desvăluit că în Martie 1945 dăduse ordine comandanților armatei britanice să depoziteze armamentul capturat dela soldații germani, pentru a-i reînarma în cazul că Ruşii nu-şi vor opri înaintarea. Mareşalul Montgomery, care se afla în vizită în America, a confirmat întru totul declarațiile premierului.

Impresia provocată de aceste revelații a fost extraordinară. In Anglia, opoziția i-a reproşat vehement că prin această ieşire a compromis definitiv orice posibilitate de ameliorare a raporturilor cu Uniunea Sovietelor. Kremlinul a reacționat violent, invinuindu-l de nesinceritate în declarațiile impăciuitoare din trecut şi reintegrându l în rolul de principal provocator la războiu.

Pentru cei pe care oscilațiile din atitudinea lui Winston Churchill în cursul ultimei guvernări şi nefericitele pasagii din ultimul volum al memoriilor sale asupra transacției procentajelor incheiate cu Stalin pe spatele României şi celorlalte țări de dincolo de cortina de fer îi deziluzionaseră, desvăluirea episodului dela sfârşitul războiului e dătătoare de speranță. Destinul marțial al omului de stat, care a decis hotăritor mersul a două răs-boaie mondiale, rămâne nedesmințit.

E interesant de reamintit că principalul oponent al propunerilor lui Churchill din ultima fază a războiului, a fost generalul Eisenhower comandantul suprem al forțelor aliate. După cum recunoaşte însuşi, în cartea sa „Crusade in Europe," a refuzat să ocupe Berlinul şi Praga. Churchill considera prezența armatelor americane în cele două capitale, de mare importanță politică şi pentru țările deja ocupate de ruşi, unde prin aceasta regimurile comuniste nu s'ar fi putut instaura cu atâta uşurință.

După ce președintele Truman a respins şi ultima propunere a lui Churchill, de a nu se retrage trupele aliate din teritoriile germane deja ocupate şi de a se amâna conferința dela Potsdam până ce Rusii îşi vor fi precizat adevăratele lor intenții, soarta Europei orientale era pecetluită. Intr'un mesagiu transmis în Mai 1945 lui Anthony Eden, care se afla la San Francisco, prevedea urmările nefaste ale atitudinei Americei: „Retragerea trupelor americane pe liniile de demarcație aranjate cu Rusii la conferința dela Quebec va fi unul din cele mai melancolice evenimente pe care l-a cunoscut istoria. Ruşii vor controla total parte din Germania şi Austria, întreaga Cehoslovacie, Jugoslavia, Ungaria, Romănia şi Bulgaria. Iar în altă parte din Memoriile sale rezumă bilanțul acestor cedări nesocotite în cuvintele: „Rusia sovietică era stabilită în inima Europei. Aceasta înseamnă că omenirea se găsea la răscrucea destinului său."

Evocând acest capitol sumbru din istoria celui de al doilea războiu mondial, declarațiile senzaționale ale lui Chnrchill nu par să fie numai întâmplătoare. Această convingere e promovată şi de un discurs ținut scurt timp după aceea de Anthony Eden în Camera Comunelor în care a accentuat că întărirea militară a Vestului e mai necesară ca oricând, pentrucă „masiva putere militară a Uniunii Sovietelor n'are alt țel decât acela de a dezorienta puterile vestice, de a le desbina şi de a le anihila."

APARAREA FORMOZEI

Tratatul încheiat în toamna trecută la Manila (SEATO), în care puterile semnatare se angajau să garanteze apărarea colectivă a Asiei sud-estice se aplică întregului sector din Pacificul sud-vestic, înglobând şi statele indochineze în sfera sa de acțiune, dar lasă afară Formoza. Prin un pact încheiat recent între America şi China naționalistă, guvernul din Taipeh e recunoscut din nou ca „singurul guvern legitim al Chinei" şi se declară că Formozei şi insulelor Pescadores li-se acordă „protecția Statelor Unite exact ca şi Republicei Coreene, Filipinelor, Australiei şi Nouii Zeelande".

Cu această promisiune de protecție nu s'a schimbat prea mult situația de până acum. Ordinul dat de președintele Truman după isbucnirea conflictului din Corea flotei din Pacific să apere Formoza împotriva unei invazii depe continent rămâne în vigoare. Garanția acordată prin pact e în primul rând efectul presiunilor făcute de senatorii Knowland şi Jenner de a se bloca China comunistă, în urma procesului de spionaj contra aviatorilor americani doboriți de aviația chineză.

In prezent există în Extremul Orient o linie de apărare clar trasată. Aceasta se întinde dela insulele Aleutine, peste Japonia, Okinawa, Formoza şi Filipine. E în afară de orice îndoială că America va lupta pentru apărarea oricărei din aceste baze exterioare. Regiunea asupra căreia plancează încă incertitudinea e Sud-Estul Asiei.

„Newsweek" scrie că unele cercuri oficiale din Washington afirmă că politica asiatică e intenționat vag formulată, pentru a desorienta pe comuniști. Se spare însă că poziția reticentă a Marei Britanii, care ține ca Americanii să asigure apărarea Malaiei, dar să nu irite nici guvernul din Peking, oricând în stare să pună mâna pe Hong-Kong, jenează mişcările conducerii americane în această parte a lumii mai mult decât deosebirile de vederi din propriul lagăr.

In America problema unei intervenții preventive în Asia continuă să preocupe opinia publică. Grupul celor care favorizează măsuri ofensive, reprezintă concepția tradițională americană în politica externă. Purtătorii lor de cuvânt sunt oameni capabili şi foarte influenți, ca amiralul Radford, amiralul Carney şi generalul de aviație Twining, adică toți şefii din statul major al forțelor armate minus generalul Ridgeway. Argumentele lor sunt logice şi realiste. Ei susțin că Statele Unite nu-şi pot permite să facă politica struțului, numai de teama implicațiilor războiului atomic. Dimpotrivă, mai ales acum când America dispune de majoritatea armelor atomice, e momentul cel mai propice pentru a pune capăt consolidării Chinei comuniste. Această acțiune ar putea fi asigurată de intervenția masică a marinei şi aviației, trupele terestre fiind necesare numai pentru operații accesorii.

Oponenții acestei teze sunt generalul Ridgeway care crede că infanteria va rămâne mai departe regina oricărei bătălii de amploare, şi ministrul de finanțe Humphrey, care se teme de o creştere a datoriei publice americane, în caz de războiu, peste limitele suportabile de actuala structură economică a Americei.

Președintele Eisenhower înclină mai mult pentru opinia celor din urmă, în timp ce John Foster Dulles a trecut dela atitudinea ofensivă la una care încearcă să se armonizeze cu linia politică a Casei Albe.

(urmare în pag. 12)

Organe ale Sfaturilor Populare

Comitetele executive ale Sfaturilor Populare nu sunt numai organe administrative cu cele mai întinse puteri în raza teritoriului pe care își exercită activitatea, controlând orice firmă și orice formă de activitate, ele sunt și organ de propagandă ale regimului. În organul central al Sfaturilor Populare, ziarul „România Liberă", problema „legăturii cu massele și antrenarea lor" este o temă foarte deseori tratată.

Pentru a-și realiza misiunea lor de propagandă, comitetele executive au la dispoziție pe deputații sfaturilor populare, comisiunile permanente și comisiunile de femei.

În teorie, comitetele executive nu sunt decât delegați ai deputaților care alcătuiesc sfaturile populare. Cum însă sesiunile au loc numai de patru ori pe an (cu excepția comunelor rurale, unde ele se țin odată pe lună), ținând cel mult 3 zile, rolul deputaților este redus numai la a asculta diferitele dări de seamă și a face critici sau propuneri cu totul neînsemnate. Deputatul are însă o altă îndatorire: să convoace adunări ale cetățenilor, cărora să le dea seamă de activitatea sa, cercetând în acelaș timp care sunt doleanțele lor, pe care să le transmită sub formă de propuneri comitetului executiv. E vorba de mici nevoi locale: canalizarea sau pavarea unei străzi, mutarea unei stații de tramvai sau prelungirea unei linii și altele de acelaș fel (toate exemplele de activitate „rodnică," citate în jurnal sunt de aceeași natură), ascultând aceste mici păsuri și uneori rezolvându-le, regimul socotește că o satisfacție a cetățenilor, că le dă o dovadă de solicitudine și iluzia că sunt luați în seamă. Se pare însă că foarte puțini deputați își îndeplinesc îndatoririle. Cazurile de deputați care nu și-au mai văzut alegătorii după alegeri sunt foarte des criticate. Se pare că aceste adunări populare sunt o corvoadă atât pentru deputați, mai toți muncitori sau mici funcționari, cât și pentru cetățeni. Instrucțiunile din ultimul timp prevăd organizarea de astfel de adunări de către însuși comitetul executiv, pentrucă acesta să dea seama de activitatea sa. E problematic dacă acestea vor executa aceste dispoziții, întrucât membrii comitetelor executive, fiecare șef al câte unei secțiuni, adică al câte unui serviciu administrativ, au în afară de lucrările lor cu caracter administrativ, numeroase alte obligațiuni de partid.

Cel de al doilea organ de „legătură cu massele" sunt comisiile pamanente. Ele sunt compuse din 1–3 deputați și un număr variabil de cetățeni și sunt organizate pe lângă fiecare secție a sfaturilor populare. Misiunea lor este pe de o parte de a controla activitatea secției respective, făcând propuneri, care să fie introduse în planul de lucru al acestora, iar pe de altă parte de a face propagandă în favoarea activității acestor secțiuni (așa numita „popularizare" a activității sfaturilor populare). Persoanele atrase în aceste comisiuni alcătuiesc așa zisul activ al comisiunii și au rolul de a fi un fel de reprezentanți neoficiali (oficiali sunt deputații) ai cetățenilor. Se pare, judecând după aparițiile criticilor frecvente, că nici aceste organisme nu au prea multă viață. Cetățenii care le compun ar trebui să fie dintre aceia ambițioși, voind să se distingă în serviciul regimului. De cele mai multe ori comisiunile nu au însă nici un fel de activitate. În unele locuri, s'a recurs la un truc, pentru a da aparența că s'au constituit și funcționează: un număr din funcționarii secției respective au fost numiți din oficiu în activ, astfel încât s'a ajuns la rezultatul grotesc ca secțiunea să se autosupravegheze. În sfârșit, cel de al treilea organism menționat sunt comisiunile de femei. Circa 3.500.000 de femei (după datele oficiale) sunt organizate în 350.009 de adunări ale delegatelor de femei. Dintre acestea sunt desemnate comisiile de femei de pe lângă sfaturile populare. (Nu există o procedură legală de desemnare a membrelor în aceste comisiuni) Acestor comisiuni, sfatul popular le încredințează diferite sarcini pe care la rândul lor acestea le transmit adunărilor de delegate. Aceste sarcini au o foarte mare varietate în obiectivul lor, dar o trăsătură comună: participarea femeilor în susținerea și propagarea diferitelor campanii.

În ce privește activitatea acestor comisiuni de femei, criticele sunt ceva mai puțin numeroase. Nu e numai decât o dovadă că activitatea lor este mai mulțumitoare. Ele având numai rolul de transmițător al sarcinilor către cele 350.000 de adunări delegate, activitatea lor este mai puțin susceptibilă de critică, iar rezultatele activității eșalonului inferior, adunările de delegate, mai greu de apreciat.

ASPECTE

A.R.L.U.S.

Acum 10 ani, câțiva profesori universitari au făcut formele pentru întemeierea unei persoane juridice, Asociația Românilor pentru strângerea legăturilor cu Uniunea Sovietică, cunoscută acum numai sub forma prescurtării ARLUS. Destinul personalităților care au semnat atunci actul constituiv a fost diferit: unii au ajuns la cele mai înalte demnități în stat în timp ce numele altora a dispărut complect din circulație.

Până la lovitura de stat din 6 Martie 1945, asociația a crescut destul de încet, i-s'au alăturat mai mult intelectuali care credeau că prin manifestațiuni exterioare de simpatie pentru Uniunea Sovietică, aceasta va fi lipsită de pretextul unei intervenții în favoarea partidului comunist. După instalarea guvernului Dr. Petre Groza, întreg aparatul de stat și de partid s'a pus în serviciul recrutărilor de membri pentru ARLUS, astfel încât la sfârșitul anului 1945, numărul lor ajunsese la aproape 100.000, cifra unmflându-se cu trecerea anilor astfel încât în 1948 numărul lor depășea 1.700.000.

În favoarea înscrierii în ARLUS se șoptea pe atunci că spre deosebire de înscrierea în partid, ea nu constitue un act pozitiv de adeziune la regimul comunist, ci o simplă mărturie negativă, de lipsă de dușmănie față de el, acordând astfel un fel de acoperire. Dimpotrivă, refuzul de înscriere în ARLUS ar fi însemnat tocmai o manifestare de dușmănie, o descoperire ca adversar implacabil, care nu acceptă nici măcar aceste obligații minimale de a plăti o mică cotizație anuală și de a participa din când în când, nu mereu, la niște conferințe plicticoase despre Uniunea Sovietică. Această pețire de membri, cu amenințarea implicită pe care o cuprindea, a fost așa cum s'a arătat mai sus, destul de reușită.

După 1948, pentru câtva timp, accentul a fost schimbat: nu s'a mai urmărit în aceași măsură creșterea numărului de membrii, care până în 1952 nu sporiseră decât până la aproape 2 milioane, ci intensificarea cursurilor de limba rusă, pe scară mică la început, crescând vertiginos cu trecerea timpului. În anul școlar 1950/51 se organizaseră numai 1500 de cursuri de limba rusă, cu un număr de elevi inscriși de aproape 30.000, ajungându-se în 1953 la peste 10.000 cursuri în care au fost incadrați circa 170.000 de persoane (trebue notat că e vorba de cursuri extrașcolare, limba rusă fiind introdusă ca obiect de studii în școli incepând dela clasa 4-a primară și până la terminarea universității, fiind obligatorie și pentru candidații dela doctorat).

Acțiunea de mărire a numărului de membri a fost reluată în 1952, cu rezultatul că la sfârșitul lui 1953, numărul celor înscriși în ARLUS ajunsese să depășească cifra de 6.000.000, cu alte cuvinte mai mult de o treime a populației este supusă sub o formă sau alta acestui instrument de rusificare așa cum este concepută astăzi strângerea legăturilor cu Uniunea Sovietică.

Activitatea ARLUS-ului nu constitue de altfel decât o parte din activitatea de rusificare, pentrucă, de exemplu, alături de editura „Cartea Rusă" care tipărește exclusiv traduceri din rusește, Editura de Stat tipărește și ea în majoritate tot traduceri din aceași limbă. O listă a activităților ARLUS-ului îți dă însă un fior, când constați la ce efort de deformare este supus sufletul românesc. Oficial se afirmă că activitatea ARLUSului îmbracă zeci și sute de forme de manifestare. Si expresia nu este exagerată. Să înșirăm câteva numai, înregistrate în fugă din parcurgerea ziarelor comuniste: în fiecare an are loc o lună a prieteniei româno-sovietice, în cursul căreia se organizează mii de conferințe, expoziții și concerte.

În fiecare an, delegații numeroase vizitează Uniunea Sovietică și delegații ruse de oameni de știință, de artă sau din economie vizitează România – alt prilej de manifestații, întâlniri, dări de seamă etc.

Se organizează cicluri de conferințe pe o anumită temă, cum ar fi despre Pavlov, pentru a se glorifica superioritatea științei sovietice sau expoziții fixe și ambulante despre marile realizări ale regimului sovietic.

La sate se țin conferințe despre agrobiologia sovietică, iar în fabrici despre metodele stahanoviștilor sovietici și despre superioritatea mașinilor sovietice.

Pentru intelectuali au loc simposioane, în care se discută teme de genul „cartea și presa sovietică.

În cinematografe rulează filme sovietice, iar în vitrine sunt instalate fotomontaje. O caravană cinematografică străbate satele și la căminele culturale sunt trimiși conferențiari. Poeții sunt angajați să lucreze la traduceri din poezia rusă. Biblioteci ARLUS (paralel cu cele întemeiate de alte instituții) sunt acum în curs de introducere în gospodăriile colective.

În timp ce în industrii au loc întreceri socialiste pentru depășirea planului, între cercurile ARLUS au loc întreceri pentru mărirea numărului de membri.

În sfârșit, în 1854, s'a organizat un concurs de creație populară pe tema „Prietenia Româno-Sovietică". Alături de cultivarea noilor teme, ca dragostea pentru tractor, încă o încercare de pervertire a artei populare.

Despre „Eroul Pozitiv"

În săptămânalul „Contemporanul" se poartă în ultimul timp o „discuție" despre problema omului pozitiv și literatura reperistă. După ce problema sărăciei artistice a făcut obiectul unui articol de critică apărut în oficiosul partidului „Scânteia", tema a putut fi reluată sub diferite aspecte și în săptămânalele literare. În „Contemporanul" a apărut mai întâi o scrisoare a unui grup de studenți ai „Institutului de Literatură și Critică „Mihai Eminescu" (fabrica reperistă de poeți și romancieri) în care aceștia se plâng că „adesea, chiar în operile unor scriitori cu experiență, noi nu-i întâlnim pe eroii vieții noastre de toate zilele, în toată plinătatea forței lor morale. Personagiile care ar trebui să întruchipeze virtuțile comunismului sunt adesea șterse și palide, cu o viață sufletească săracă. Ele vorbesc în limbaj incolor, în care abundă formele uzate, lozinci și povețe."

O contribuție încearcă să aducă în aceeiași revistă Petre Luscalov, căruia rezonanța rusească a numelui pare să-i acorde o oarecare competență. Ca toate criticile și autocriticele care apar în diferitele domenii și critica lui Luscalov urmează un șablon prin care se combate tocmai șablonismul. Literatura nouă nu a reușit să se ridice la nivelul literaturii sovietice, ale carei exemple ar trebui studiate și înțelese, pentru ca la rândul lor scriitorii tineri „pornind dela ideal urile și concepția despre o lume a proletariatului să le valorifice prin idei artistice originale."

Autorul articolului citat, constată că literatura nouă manifestă tendințe vulgarizatoare de a porni la crearea eroului pozitiv dela o listă prestabilită a trăsăturilor frecvente la eroii pozitivi, cum ar fi de pildă combativitatea, vigilența, eroismul, spiritul de sacrificiu etc. În operile scriitorilor reperiști intră în mod schematic în conflict caractere frumoase cu caractere urâte, oameni generoși, curagioși și drepți (fără excepție funcționari de partid sau cel puțin membri) și oameni perfizi și lași (dușmanii regimului comunist). Bine înțeles, conflictul se rezolvă întotdeauna în favoarea celor dintâi.

DIN R. P. R.

Pentru a da gravitate condamnării acestui schematism, Luscalov descoperă că în fond el nu este decât formalism camuflat și că toată creația artistică a scriitorilor care nu se ridică peste rețeta descrisă, nu este decât o „scamatorie formalistă." Știut este că în imperiul comunist, formalismul este cel mai greu păcat.

Nici încercarea unora dintre scriitori (articolul nu citează nici un nume) de a rezolva această problemă dificilă, de a scrie conform normativului și totuși cu originalitate, prin propunerea ca eroul pozitiv să fie totuși umanizat, acordându-i dreptul de a avea o slăbiciune, nu este mai puțin sever condamnată.

Luscalov arată că această concepție, revendicând dreptul ca eroul pozitiv să aibă slăbiciuni sau să sufere de o boală îngrozitoare dacă vrea să fie uman nu face decât să înlocuiască un șablon cu un alt șablon.

Intre cauzele care ar explica această stare de lucruri este și una care apare destul de interesantă când este tradusă din jargon comunist, pe limba românească: „gradul de pregătire marxist-leninist al scriitorilor." Cu alte cuvinte, după 10 ani de indoctrinare comunistă (tinerii scriitori comuniști de astăzi erau acum 10 ani în vârsta pubertății și au stat de atunci aproape exclusiv sub influența propagandei oficiale) scriitorii reperiști n'au reușit încă să asimileze organic marxism – leninismul, ne fiind în stare, cu toată bunăvoința de care dau dovadă, decât să înveță papagalicește formule și lozinci. E poate un semn că transplantarea doctrinei este lipsită de vitalitate.

Copilul și noul Cod al Familiei

Incepând dela 1 Februarie anul trecut, relațiile de familie din România ocupată de Ruși sunt supuse reglementării de către un nou cod al familiei. Ca și în Uniunea Sovietică, în faza de tranziție, se urmărește distrugerea familiei, în care până acum copiii puteau crește într'un spirit strein de concepțiile regimului comunist.

Așa zisele măsuri pentru ocrotirea minorului, prevăzute în cap. I al titlului III din codul familiei, reglementează în realitate dreptul autorității tutelare de a interveni în viața familiei. Iar autoritatea tutelară revine sfaturilor populare orășenești. Negarea raporturilor normale de familie, merge până la edictarea dispoziției din art. 106 că părintele nu are niciun drept asupra bunurilor copilului și nici copilul asupra bunurilor părintelui, în afară de dreptul de moștenire și la întreținere." Iar art. 102, pășind în acelaș sens al desființării oricărei urme de autoritate părintească, prevede că „autoritatea titulară (adică organele executive ale sfaturilor populare), poate da încuviințare copilului, la cererea acestuia, după împlinirea vârstei de paisprezece ani, să-și schimbe felul învățăturii ori pregătirii profesionale, stabilite de părinți." Același articol prevede în continuare că autoritatea tutelară poate autoriza pe copil, tot la cererea acestuia, să aibă o altă locuință decât la părinți, dacă se poate motiva că această altă locuință este cerută de desăvârșirea învățăturii ori pregătirii lui profesionale.

Tot la această vârstă de paisprezece ani, copilul capătă o capacitate restrânsă, comparabilă într'o oarecare măsură cu aceea pe care o dobândea minorul de optsprezece ani, emancipat de părintele său. Când copilul împlinește vârsta de paisprezece ani, dreptul de administrare a bunurilor copilului și dreptul de a-l reprezenta în actele civile încetează și minorul își exercită singur drepturile, ori își execută obligațiile, având nevoe însă de o încuviințare prealabilă a părinților, spre a-l apăra împotriva abuzurilor din partea celui de al treilea. Numai în ceeace privește încheerea unui contract de muncă, sau intrarea într'o gospodărie agricolă colectivă, se prevede în art. 10, aliniatul I, (din decretul Nr. 31 privitor la persoanele fizice și juridice) că minorul care a împlinit 16 ani nu are nevoie de încuviințarea părinților sau a tutorului pentru aceste acte, precum nici pentru drepturile sau obligațiile care isvorăsc din aceste acte.

Este de observat că vorbind de încuviințarea prealabilă, care întregește capacitatea minorului de 14-18 ani, codul familiei vorbește de părinți și nu de tatăl. Art. 98, din codul familiei, prevede că măsurile privitoare la persoana și bunurile copilului se iau de către părinți „de comun acord," creind prin aceasta încă un prilej de intervenție, pentru autoritatea tutelară care hotărește, teoretic potrivit cu interesul copilului, în caz de neînțelegere între părinți cu privire la exercițiul drepturilor părintești.

Dreptul acesta de intervenție a statului, prin autoritatea tutelară în viața de familie, este prevăzut de art. 108, din codul familiei și nu are nicio limitare în ceeace privește domeniul de aplicare și nicio limitare practică în ceeace privește posibilitatea lui de exercitare. „Autoritatea tutelară este obligată să exercite un control efectiv și continuu asupra felului în care părinții își îndeplinesc îndatoririle privitoare la persoana și bunurile copilului." După cum se remarcă e vorba de eficacitatea și continuitatea controlului pe care trebue să-l exercite autoritatea tutelară. Ce se înțelege prin acest control, se explică în alniatul II: delegații autorității tutelare au dreptul să viziteze copiii la locuința lor și să se informeze pe orice cale (atragem atenția asupra acestei expresiuni), de felul cum aceștia sunt îngrijiți, în ceeace privește sănătatea și desvoltarea lor fizică, educarea, învățătura și pregătirea lor profesională, în conformitate cu țelurile statului democrat popular, pentru o activitate folositoare colectivității.

Iar articolul următor, 109, prevede: „Dacă sănătatea sau desvoltarea fizică a copilului este primejduită, prin felul de exercitare a drepturilor părintești, prin purtare abuzivă, sau prin neglijența gravă în indeplinirea îndatoririlor de părinte, ori dacă educarea, învățătura sau pregătirea profesională a copilului nu se face în spirit de devotament față de Republica Populară Română, instanța judecătorească, la cererea autorității tutelare, va pronunța decăderea părintelui din drepturile părintești." Dispoziționea nu mai are nevoe de niciun comentariu, spre a se face subliniată.

Printre consecințele posibile ale decăderii din drepturile părintești este și aceea că părintelui i se poate interzice chiar și păstrarea legăturilor personale, dacă instanțele judecătorești socotesc că asemenea legături ar primejdui creșterea, educarea, sau pregătirea profesională a copiluiui.

Chiar fără a cere decăderea din drepturile părintești, autoritatea tutelară poate cere instanței judecătorești să incredințeze copilul unei instituții de ocrotire, sau unei alte persoane, dacă socotește că desvoltarea fizică, morală sau intelectuală a copilului ar fi primejduite în casa părintească (art. 104). Ce poate însemna această primejduire am văzut mai sus, când am menționat dispoziționile art. 108.

Incă un caz în care instanțele judecătorești și autoritatea tutelară pot interveni, este acela prevăzut de art. 100. Cum nu mai există nicio dispozițione care să prevadă că domiciliul soției este la soț și nici obligațiunea pentru soție de a-și urma soțul, trebuia prevăzut care va fi locuința copilului, atunci când soții nu locuesc impreună și nici nu cad de acord la care dintre ei să locuiasca copilul: în acest caz, instanța judecătorească este aceea care va decide, ascultând pe părinți, autoritatea tutelară și pe copil, dacă acesta a implinit vârsta de 10 ani.

Drepturile părintești pot fi exercitate și de către unul dintre părinți, dacă celălalt este mort, necunoscut, decăzut din drepturile părintești, pus sub interdicție, dispărut, sau declarat mort. În cazul în care copilul este lipsit de ingrijirea ambilor părinți, se institue tutela.

Este deosebit de interesantă și dispoziția art. 115, aliniatul c, care prevede că instanțele judecătorești, procuratura și miliția, cu prilejul pronunțării, luării, sau executării unor măsuri privative de libertate, au obligația să înștiințeze autoritatea tutelară în termen de cinci zile, dacă prin aceste măsure privative de libertate, un minor rămâne fără ingrijire. Menționarea „miliției" ca și a „luării" de măsuri privative de libertate, alături de pronunțarea și executarea de astfel de măsuri, este o recunoaștere oficială făcută prin inadvertență de către Marea Adunare Națională, că alături de măsurile legale privative de libertate, există și arestări fără forme legale, în așa măsură, incât a trebuit reglementată tutela copiilor, care rămân fără ingrijire părintească.

Desființarea cartelelor

Ca un fel de dar pentru după Craciun, la 26 Dec. s'a anunțat desființarea cartelelor, urmând ca de aci înainte prea fericiții cetățeni ai republicei și democrației populare să se aprovizioneze fie în magazinele de stat, fie pe piața liberă, cât vreme i-se va mai permite funcționarea. Practic aceasta măsură va insemna pentru foarte multe familii o reducere foarte simțitoare a standardului de viață. Sunt numeroase familii, ale căror venituri lunare intre 250–350 Lei nu le ingăduie să cumpere niciunul din numeroasele produse vândute la liber de către magazinele de stat, la prețuri care depășesc cu mult pe cele al produselor distribuite pe cartele. In numeroase familii, intregul venit abia ajunge să acopere prețul produselor raționalizate. Pentru toți aceștia, desființarea distribuției pe cartele nu înseamnă altceva decât numai că de aci înainte vor trebui să plătească prețuri mai mari și deci vor avea posibilitatea să cumpere mult mai puțin.

Dar și pentru celelalte familii, ale categoriilor mai bine plătile, desființarea cartelelor vor avea acelaș rezultat. In afară de funcționarii de partid, aceste categorii cuprindeau pe acei cari indeplinesc munci grele. Pentru a se asigura recrutarea de suficiente brațe de muncă, aceștia se bucură in afară de un salariu sporit și de avantajul de a primi pe cartele cantități mai mari de produse alimentare, astfel încât o cotă mai mare din venitul lor rămânea disponibilă și pentru alte nevoi mai puțin primare. Acum această cotă disponibilă va fi și ea redusă.

Ca și în alte imprejurări similare, regimul a luat anumite măsuri pentru a da aparența unui adevărat belșug care urmează să dăinuiască de aci inainte. Scene și articole de propagandă asemănătoare cu cel de mai jos au apărut în toate ziarele comuniste și după cea de a doua reformă monetară care a avut loc în 1952. După ce câtva timp mai inainte în magazinele de stat nu se mai găsea aproape nimic de vânzare, indată după reforma monetară în magazine au apărut mari stocuri din toate produsele. Abundența aceasta nu a ținut însă decât până la plata primelor salarii când stocurile s'au epuizat repede și cozile au reinceput să se formeze.

Si de data aceasta reporterii au inceput să parcurgă străzile și să descrie belșugul. Unul mai entuziast a consemnat în „România Liberă" din ajunul anului nou, în ziua de 28 Decembrie, 1100 kg pește și face mare caz de reducerea prețurilor cerute de producătorii cari își desfac produsele pe piața liberă, din cauza concurenței pe care le-o fac magazinele de stat. Ni se descrie un precupeț cu un curcan sub braț care incepuse prin a cere 120 de lei (pensia mijlocie) pentru a-l vinde până la urmă cu 70 lei, fiindcă la magazinul de stat costa „numai" 15 lei kg (se uită cu candoare că precupețul a inceput să ceară 120 lei, cam $^1/_2$ - $^1/_3$ din leafa medie a unui muncitor, fiindcă acesta era prețul obișnuit). Tot așa ni-se descrie un țăran care cerea 250 lei pe 1 kg de mălai, dar până la urmă a trebuit să-l vândă tot cu 1.80 lei, ca la magazinele de stat. Prilej pentru a afirma că introducerea prețului unic de stat (inainte exista un preț pentru produsele distribuite pe cartelă și un altul pentru cele vândute liber de comerțul de stat) va ingrădi specula particulară. Inflația latentă va duce însă fie la o ridicare a prețurilor percepute de magazinele de stat, fie la o largă discrepanță intre acestea și preturile care se vor formă pe piața de desfacere a producătorilor pentru cotele rămase libere după perceperea celor obligatorii în favoarea statului. Si atunci se vor lua din nou măsuri legale pentru restrângerea comerțului liber.

BILANT DE APROAPE UN SECOL

In amintirile din pribegie şi într'unele scrisori către Vasile Alexandri, Ion Ghica a arătat de câtă stăruinţă a fost nevoie pentruca puterile occidentale să înţeleagă şi să spijine revendicările mişcării naţionale din ţările române. Mai ales Marea Britanie s'a arătat dintru început destul de ostilă fiindcă, din epoca războaielor napoleoniene, integritatea imperiului otoman devenise unul din pricipiile de bază ale politicii sale externe. Adversară oricărei soluţii ce includea o slăbire a puterii de rezistenţă a sultanului împotriva imperialismului agresiv moscovit, ea n'a puiut adera cu entuziasm nici la soluţia preconizată de foştii revoluţionari din 1848 şi susţinută cu multă căldură de Impăratul Napoleon al III-lea, care se intemeia pe credinţa că, un stat românesc viabil ar reprezenta o barieră mai solidă la gurile Dunării decât marele imperiu al semilunei, aflat în plină descompunere. In consecinţă, tratatul de pace dela Paris, din 30 Martie 1856, care a suprimat hegemonia moscovită de aproape o jumătate de veac în Europa şi a creat premizele necesare de drept internaţional pentru naşterea României moderne, n'a putut oferi decât o soluţie de compromis, ce i-a scăzut mult din valoare. De o parte a organizat prin neutralizarea Mării Negre, închiderea strâmtorilor şi infiinţarea comisiei europene a Dunării, un front politic defensiv, incredinţând ţărilor române — puse în acest scop sub protectoratul colectiv al Marilor Puteri — misiunea grea de a forma stavila principală în calea expansiunii ţariste, redând chiar Moldovei Basarabia de Sud ca să-i servească ca tranşeu de apărare la gurile Dunării; de altă parte, nepermiţând unirea dorită de populaţie, tratatul de pace slăbia în mod anormal factorul esenţial al noului front defensiv. Alegerea lui Cuza în 1859 a suprimat însă cu mult tact acest element de slăbiciune. Ceeace poporul român însă n'a putut incerca, a fost egoismul particularist al statelor occidentale care a spart solidaritatea de o clipă din timpul războiului Crimeii, făcând protecţia colectivă tot atât de inoperantă pentru România ca şi sistemul de securitate colectivă patronat de Societatea Naţiunilor dela Geneva sau garanţiile teritoriale franco-britanice din Aprilie 1939.

La 28 Octombrie 1870, cancelarul Gorciacov a denunţat, printr'o simplă notă circulară, toate articolele respective cu privire la strâmtori şi la neutralizarea Mării Negre ale Tratatului dela Paris, obţinând prin convenţia dela Londra, din 13 Martie 1871, recunoaşterea şi sancţiunea internaţională necesară a actului săvârşit. Din acest moment frontul defensiv european din 1856 putea fi considerat virtual ca prăbuşit, Rusia fiind în măsură să reia din nou şi cu succes marşul agresiv spre Sud. Analogia cu primirea Uniunii Sovietice in Societatea Naţiunilor la 18 Septembrie 1934, cu pactul de asistenţă francosovietic din 2 Mai 1935 şi cu cel cehoslovac-sovietic din 16 Mai acelaş an, care au răpit sistemului de securitate colectivă şi Micei Înţelegeri orice valoare faptică pentru noi, este bătătoare la ochi.

In ultimă esenţă, garanţia colectivă din tratatul dela Paris n'a avut alt efect pentru noi decât să dea naştere unei iluzii politice tot atât de fatale ca cea apărată de Nicolae Titulescu, după care România, ca o Belgie a Orientului, nu putea avea altă atitudine decât de strictă neutralitate în serviciul unui sistem politic ce incetase de mult a mai exista fiinţă. Intuiţia clară şi simţul epocal de răspundere al Regelui Carol I şi al lui Ion Brătianu ne-a ferit să cădem în impasurile tragice prin care am trecut în Iunie, August şi Septembrie 1940; numai datorită iniţiativei lor curagioase n'am comis păcatul să ne sinucidem ,uşinos printr'o ţinută neutralistă, ci ne-am câştigat independenţa şi un loc onorabil în sistemul politic internaţional cu minimul de sacrificii posibile, fiindcă am pornit la acţiune înainte de a fi fost depăşiţi de evenimente şi siliţi a lua parte, ca în Iunie 1941, în cele mai nefavorabile condiţii la un războiu impus de imperativul existenţei noastre ca neam.

Prin tratatul secret dela 30 Octombrie 1883, alăturându-ne triplei alianţe am încercat să refacem din nou, în formele permise de situaţia generală a vremii, frontul defensiv european din 1856, contribuind astfel în mod efectiv la menţinerea păcii, siguranţei şi liniştei pentru o perioadă de treizeci sî cinci de ani în spaţiul dunărean şi în Europa.

Convenţia militară franco-rusă din 17 August 1892, prefaţând răsturnarea situaţiei internaţionale aşa cum a fost consfinţită de înţelegerea franco-engleză dela 8 Aprilie 1904 şi de convenţia anglo-rusă din 31 August 1907 a despărţit Europa în două sisteme imperialiste contrarii, provocând acea cursă primejdioasă a înarmărilor care a dus, împotriva voinţei majorităţii statelor participante, la isbucnirea primului războiu mondial. Lovitura de stat bolşevică dela 7 Noembrie 1917 era cât p'aci să impingă continentul nostru sleit de atâta vărsare de sânge în prăpastie.

Procesul Memorandului din anul 1894, tensiunea austro-cehă tot mai acută în urma ordonanţelor din 5 Aprilie 1897 ale cabinetului Bădeni, criza gravă a statului dualist din anii 1903-1905, provocată de refuzul parlamentului dela Buda-Pesta de a vota creditele militare, conflictul fâţis cu Serbia în urma anexării şi de drept a Bosniei şi Herţegovinei din 1908-1909, antagonismul tacit dar tot mai înăsprit cu Italia, ca şi atitudinea guvernului dela Viena în timpul celor două războaie balcanice din 1912-1913, n'au evidenţiat numai caracterul provocator al imperiului opresiv habsburgic, ci au golit şi de sens politic constructiv tripla alianţă, deschizând cele mai întunecate perspective de viitor pentru toată lumea civilizată. A fost deci firesc ca războiul din 1914 să provoace la noi un dureros proces de conştiinţă, deoarece o participare activă la lupta pentru desrobirea Transilvaniei dădea impresia de renegare a unei tradiţii politice de şase decenii si chiar a misiunii istorice pe care statul român modern îşi intemeia existenţa. Marile visuri pe care le includea intrarea noastră în războiu la 15 August 1916 s'au arătat în desfăşurarea nenorocită a operaţiunilor din prima parte a campaniei, dar mai ales în tratativele secrete de pace separată dintre Puterile Centrale şi Imperiul ţarist pe baza impărţirii, ca pradă, a micei Românii intre cei doi mari adversari. Numai triumful revoluţiei democratice ruse, la 8 Martie 1917, a împiedecat în ultima clipă acest târg criminal. Primejdia n'a fost conjurată însă decât pentru moment, căci lovitura de stat bolşevică din Noembrie 1917 a reactualizat-o într'o formă şi mai acută. Izolându-ne de aliaţi şi inconjurându-ne de adversari atotputernici, regimul comunist ne-a silit să incheiem armistiţiul dela Focşani din 9 Decembrie 1917 şi pacea separată dela Cotroceni din 7 Mai 1918, care ne-a răpit formal dreptul de a cere implinirea intocmai a stipulaţiunilor tratatului de alianţă cu puterile occidentale din 4 August 1916. Primejdia a fost şi mai mult sporită de prezenţa în Moldova a armatei Cerbacev in descompunere care căuta să provoace anarhia în ţară şi intenţiona să ne transforme de pe atunci în satelit al noului imperialism mondial bolşevic. Ceeace însă n'a înfăptuit datorită reacţiei spontane a conşiinţei de neam in toate provinciile româneşti. De acum epopeea glorioasă a reintregirii naţionale redobândeşte caracterul unei reveniri sub aspecte schimbate la sensul politic iniţiat al oricărei formaţii legitime de stat românesc, la misiunea istorică de bastion european împotriva barbariei, aşa cum a fost statornicită pentru milenii pe fapta imperială a lui Traian in Dacia. Sub această formă epopeea începe la Iaşi, la 20 Septembrie 1917, când batalionul 9 Vânători arestează comitetul revoluţionar dela Socola compus din delegaţii unităţilor ruse de pe frontul Moldovei ce vroiau să prindă familia regală şi guvernul pentru a proclama republica bolşevică română. Proectul acesta a fost desvăluit de ofiţerii basarabeni, aşa incât lovitura a putut fi prevenită. Actul fraţilor din Basarabia reprezintă o anticipare a unirii votată de Sfatul Tării la 27 Martie (9 Aprilie 1910) după acţiunea patetică şi răscolitoare a lui Constantin Stere. In acelaşi timp unităţile decimate de boli şi de mizerie ale armatei romane au isgonit şi dezarmat bandele bolşevice trădătoare, cu toate că ele erau mult superioare ca număr.

O disciplină etnică tot atât de impresionantă au arătat-o şi formaţiunile româneşti din fosta armată austro-ungară, care au fost rugate să menţină ordinea la Viena în luna Noembrie 1918, deoarece regimentele naţiunilor stăpânitoare până atunci căzuseră pradă anarhiei şiamenin-ţau să cufunde în haos sângeros întreg spaţiul central dunărean. Aceeaşi disciplină obştească a făcut posibilă marea adunare naţională dela Alba Iulia care a votat la 1 Decembrie 1918 Unirea cu patria mamă, inainte ca armata română ce trecuse din nou Carpaţii să fi putut ajunge în această regiune. Iar când regimul comunist al lui Bela Kun a pornit cu succes ofensiva împotriva statului cehoslovac in stare de constituire, intervenţia promptă a armatei române, în Aprilie 1919, l-a silit să întrerupă abrupt o acţiune cu urmări incalculabile, fiindcă şi la München puterea se afla din Martie şi până în Mai 1919 în mâna unui guvern comunist. In acelaş timp trupele Sovietice au ocupat Ucraina, alungând cu uşurinţă guvernul naţional al haimanului Petliura ce n'a fost in stare să stăpânească situaţia, aşa că la inceputul lunei Mai 1919 Leon Trotzki, in calitatea sa de comisar pentru războiu şi de comandant suprem al armatei bolşevice a putut să ordone trecerea Nistrului şi a Carpaţilor ca să vină în ajutorul dictatorului roşu dela Budapesta. Cam in aceeaşi vreme a venit la Bela Kun, ca emisar de fapt al puterilor occidentale adunate la congresul de pace dela Versailles, generalul Smuts pentru a sonda terenul in vederea unui acord pe această cale cu tiranii din Cremlin, fiindcă toate intervenţiile streine în Rusia Sovietică se soldau cu infrângeri ruşinoase. Uneori asemenea expediţii au avut urmări fatale pentru ţările de origina ca de pildă, rebeliunea dela Odesa a escadrei franceze de războiu, care a dat naştere primelor nuclee ale partidului comunist din această ţară. Numai România a rezistat cu succes la Nistru şi a stârpit printr'o contra-ofensivă fulgerătoare cuibul de infecţie bolşevic al lui Bela Kun din mijlocul continentului nostru. De asemeni când ofensiva sovietică ameninţa să distrugă Polonia şi să se continue victorioasă spre Apus, armata română din Bucovina n'a ezitat să dea ajutorul cerut, ocupând temporar Galiţia şi făcând astfel posibilă victoria dela Varşovia care a pus stavilă pentru două decenii pătrunderii sovietice în Europa.

Efortul extraordinar al poporului român în lupta de intregire naţională şi pentru cauza binelui comun a trecut însă neobservat şi, în ochice caz, a fost prea curând dat uitării. In schimb n'a fost trecută cu vederea atitudinea lui I. I. C. Brătianu la conferinţa de pace dela Paris. Secretarismul de partid arătat faţă de Tache Ionescu a mirat şi a indignat lumea, iar morga sa de po-

(urmare în pag. 12)

CORNELIU CODREANU SI »SENSUL ISTORIEI«

Implinind crucificarea majoră, de patru ori patru ani s'au surpat sub înnoptarea sfântă a christologiei de când Corneliu Codreanu a trecut, şi astăzi când nici amintirea nu mai e, ci doar cuvântul, din cuvânt se va ridica „întâiul cuvânt" al unei alte nădejdi, extraordinare, răsărite întru noi ca dintr'un început altul, nedevastat de moarte, ca din neînceput.

Căci nimic nu va mai fi din ce a fost (Apoc., 21/ad finem), mai dinainte ca să se fi dărâmat Ierusalimul trădării, stânca întunecată pe care s'a zidit căderea noastră, „noul Ierusalim" strălucea, ocult, în ceruri (Ioan, 17/5; Apoc., 21/22). Un timp al noului pururi nou există, şi timpul acesta care stă să vină, misteriosul „aïon to mellon" al Sfântului Pavel, adevărata noutate a lumii şi bunăvestirea din urmă, e însăşi timpul nostru, – căci „tărâmul revoluţiei nu este niciodată acolo unde treceri sunt încă în lucrare, ci etern şi numai acolo unde noul cel absolut îşi găseşte originea", zice Moeller van den Brock.

„Totul intră iarăşi în suprema atenţiune". Cineva şi-a amintit, şi iată: dintr'odată, o nestinsă Auroră, dincolo de zi şi de noapte, priveghează, albă, întoarcerea noastră şi a lumii în Dumnezeu. Cuvântul este locul încă omenesc al acestei Aurore, legarea ei în timp şi Jurământul dumnezeirii, mărturie a Absolutului în noi. „Nu suntem creatori de lumină. Ea se află numai la Dumnezeu. Nu suntem făuritori ai mântuirii dorite, ci vrem să fim simple unelte ale acestei forţe salvatoare pe care n'o căutăm aşadar în altă parte decât în singurul loc unde se află: la Dumnezeu".

Văzută însă dinlăuntrul Istoriei, această „întoarcere" spre forţa salvatoare pe care ea însăşi o conţine este mergere înainte, după cum viaţa cea adevărată se arată a ne fi doar moartea şi învierea, ca faptă unică a Inviatului. Ori dacă moartea în Christos e înviere, fundamentul Învierii noastre e jertfire, şi moartea o vedea Corneliu Codreanu atunci când vedea menirea lumii în Înviere, şi numai astfel,

„Cine renunţă la mormânt, renunţă la Inviere. Pentrucă condiţia Învierii stă în acceptarea prealabilă, neşovăitoare, senină, a durerilor şi apăsării mormântului".

„Telul final al neamurilor este viaţa?

Dacă viaţa, atunci nu interesează mijloacele pe care neamurile le întrebuinţează spre a şi-o asigura. Toate sunt bune, chiar şi cele mai rele.

Telul final nu este viaţa. Învierea neamurilor înaintea tronului lui Dumnezeu". (Cartea Căpitanului, după citatul lui Victor Puiu Gârcineanu).

Lumina învierii vine în fiecare dintre noi şi în lume prin cei care ajung la înviere, stâlpi neştiuţi ai dăinuirii noastre răscumpărate aici şi acum. Căci este o înviere a lăuntricului inimei limpezi, faţa secretă şi absolut interzisă a cuvântului; şi este o Înviere din urmă, unică, învierea istoriei ca purtătoare a lui Christos Pantocrator, loc existenţial al celei de a doua veniri, a Parusiei, precedate de stabilirea „Împărăţiei", acel Regnum Christi al Templierilor şi moştenirii lor mai ascunse. Imperiul de Răsărit când a căzut, s'a stins şi icoana de cur a nevăzutei „Basileia thon Theon", inlăuntrită sub noaptea unor altor ceruri.

Cât a mai fost în lume o umbră, o sfântă amintire a luminei, o faptă a vinului şi a pâinii sfârtecate, cei care ne-au precedat în mărturie au mărturisit, cu sângele lor, nu întru Sângele Lui, ci pentru Sângele Lui. Dar astăzi, timpul „Mărturiei" a trecut; astăzi prin cuvinte înafară vestim propria noastră îndumnezeire, şi, prin noi, vestitorii, firea întreagă este de azi înainte angajată în mântuire, adică în desintegrarea propriei sale firi. Ce mai înseamnă desintegrarea „materiei", alături de reintegrarea ei în adevăr? Pentrucă „a sunat ceasul din urmă", puterea nu va fi decât a celor ce vor fi ştiut să devină unelte ale Duhului Sfânt. „Viziunea", focul vestirii noastre nu va mai putea fi nici speranţa înainte, nici iubire şi nici credinţă, ci doar împlinirea verbului a trea, vrere – pentrucă adâncul fiinţei noastre ne este hotărât şi luminat de dincolo de noi înşine; duhul dumnezeiesc ce ne conduce în mântuire îşi arată temeiurile după o întâietate ce nu mai are nimic de comun cu „lumea noastră cea de toate zilele" şi nici cu transfigurarea mistică a acesteia. Singurul drum spre miezul existenţial al vestirii noastre este harul, victoria lui Christos în noi, predestinarea christică a vieţii noastre, ca vrere a unei voinţe prin care alpha şi omega se împreună. (Apoc., 21/6).

Înfăptuind ceeace este, noi nu vom mai avea nimica „de mărturisit", noi suntem şi fiinţăm venirea şi numele ultim al lui Christos: departe de a fi fascinaţi de vălvătaia stihială a istoriei, noi nu mai vedem în istorie decât conţinutul unei depăşiri care e însuşi drumul mântuirei noastre, drum altădată „singuratic", dar astăzi „împărătesc".

Vestirea nu ne va mai fi, deci, ieşire din legământul tăcerii (hesychia), cum ar fi fost să fie până astăzi, ci însuşi faptul întâiu al luptei, flacăre întâie în cerul cumplitei iminenţe. Căci spre noi înşine Vestirea noastră este îndreptată, ca o şi mai mare lumină, pentru clarificarea din urmă şi pentru întâia noastră „întunecare" în Lumină. Astfel, în ce priveşte, un „dat logic", un bucleu spiritual neprimejduit de apostazia „acestei lumi", subjugate încă morţii şi degradării ei, o „ordine de bătaie" ideologică trebuie să fie statornicită, ca fundament al momentului precedent scadenţei: spre aceasta vizează scurta încercare de faţă.

Iminenţa »urcării« fiinţei se arată în existenţializarea „acestei lumi" însăşi, care, prin acţiunea de subversiune, din ce în ce mai înaintată, a Luminei ai carei agenţi suntem, îşi liberează elementele sale de orice conţinut propriu (de orice „semnificaţie"), aşa încât aceste elemente să nu mai rămână decât pure direcţii într'un Acelaşi focar christologic. „Lumea" devine o structură pură, devastată în firea sa de Absenţa lui Christos şi fiinţând în altă parte decât în ea însăşi: în „ce va să vie".

Condiţiile obiective ale acestei lumi în situaţie de totală ruptură ar fi deci polarizate, în imediat, de către Absenţa lui Christos, şi, în timpul „ce va să vie", de către Christos el însuşi, ca fiinţă şi Trinitate. Pe de altă parte, dupa cum am spus, adevărul nostru, „secretul fiinţei noastre", este trăire lăuntrică, sacrificiu existenţial, sacrificiu de mine însumi întru Christos, căci adevărul nu e un dat obiectiv ul minţii, un „loc absolut" al esenţelor, ci Christos însuşi, ca fiinţă şi ca nume în egală măsură.

„Absenţa", noaptea, sunt eşadar definite în obiectul lor, în Christos pur şi simplu, ca Absenţa Lui proprie, şi ca noapte christică. Astfel am învins dialectica: absenţa-l însăşi este a lui Christos; noaptea cea neagră, lăuntrul Lui îşi desface zările.

Dar între fire şi fiinţă, între „lume" şi Christos, nu e decât o singură trecere: inima limpede, sângele marturilor lui Christos. Intre aceştia şi Dumnezeu, El însuşi, Christos, (Ion, 6/44).

La începutsingur Duhul lui Dumnezeu trecea peste prăpăstiile întunericului. Astăzi noi suntem Duhul Prăpastiei, credinţa noastră şi temeiul ei de sânge; Christos, Viaţa lui Christos e credinţa noastră toată şi credinţa noastră e viaţa lui Christos.

„De nu vor învia morţii, nici Christos n'a înviat. Si dacă n'a înviat Christos, credinţa noastră deşartă este, şi voi sunteţi încă sub moarte: şi cei care au murit pentru Christos pierduţi sunt în veacii vecilor" (I Cor., 15/18).

Cei care, din sângele lor dat, fac să fie o fire întru venirea fiinţei, o Istorie charismatică şi, prin aceasta, absentarea lumii din ea însăşi, salvează şi zidesc întoarcerea Logosului. (vezi în II Thessal., 2; 6.– conceptul ultim de „Kata-exon).

„Noul cel absolut" căutat de Moeller van den Brock în afara istoriei, se arată, acum, ca însăşi fundamentul ei; altfel spus, „noul cel absolut" este însăşi istoria, în măsura adeveririi ei. "Noul cel absolut" este timpul, un fragment final de istorie, când el insuşi va fi cunoscut, trăit ca atare, când vom ajunge deodată, dintr'o strălugerare (II Petru, 3/10), să vedem noutatea veşnică a lumii ca pe însăşi veşnicia „noului", când aceasta este aceeaşi cu „Primăvara" cântată de Prohod.

Legea lui Dumnezeu, mai presus de Dumnezeu Insuşi; în legea lui Dumnezeu, partea lui Christos este egală cu partea vestitorilor lui Christos, partea noastră şi a mântuirii care singură ne măsoară.

Christos a murit şi a înviat, fiinţa s'a biruit întru nefiinţă. Partea noastră este biruinţa fiinţei întru fiinţă, îndumnezeirea: locul biruinţei este însă firea, care nu se intemeiază decât în moarte. Marturii lui Christos au murit în fire şi s'au întors în fiinţă din ei fiinţa, cu Ezechiel, cu Apostolii, Martirii şi Fecioarele, Sfinţii, s'au întors în fiinţă şi aceastâ a doua întoarcere este însăşi temelia „acestei lumi", firea.

Alt unde însă s'a oprit steaua de sânge a lui Corneliu Codreanu şi a marturilor săi (la urmă se va înţelege ce vreau să spun).

Lovitura năpraznică a Sfântului Duh, vestită de Ioan altfel decât prin cuvinte, urcă, astăzi, în pustietatea unui cer de moarte, ca însăşi soarele singurului nostru Dumnezeu. Puterile „stării obscure" nu vor mai ajunge canaanul „Păcii" lor, condamnat mai înainte de'nălţarea Crucii (Ioan, 12/31).

Corneliu Codreanu, ca o nevăzută candelă de veghe nu ne mai consumă astăzi plăcerea vieţii, în străfundul conştiinţei noastre el nu mai poate fi prezent, întunecarea uitării a liniştit plânsetul secret şi zarea celei din urmă dureri.

Ci astăzi Corneliu Codreanu e pârtaş în iminenţa venirii încă nenumite, camaşa verde de-abia astăzi a îmbrăcat-o, desbrăcând cămaşa morţii, cum soarele în asfinţirea lumii nu va mai cunoaşte asfinţitul.

A bătut în ceruri ceasul sfânt.

Caci mântuindu-ne, pierzându-ne în situaţia christologica a istoriei, după cum ne-o cere trăirea adevărată şi totală a morţii Căpitanului, astăzi, de suntem cu adevărat treji, o singură întrebare ne mai poate susţine în „suprema atenţiune" a treziei noastre: cine a fost Căpitanul?

Când bate în ceruri ceasul sfânt, e întotdeauna prea târziu pentru timpul oamenilor, sau prea devreme. In cea de a IV-a Evanghelie, revine fără încetare prevestirea „ceasului", totul e polarizat de către misteriosul „Kairos" al planului dumezeiesc în curs de realizare.

Dar până unde să ne încumetăm a merge cu nădejdia? Eu cred că, din orizontul celor spuse până aici, cel mai violent act de curaj ar fi a-l lăsa pe însuşi Căpitanul să ne vorbească, să mai aprindă odată litera moartă a propriului său cuvânt, ca la Ierusalim în noaptea Paştilor lumânările ce se aprind singure sub cupola Sfântului Mormânt, când răsună strigătul de »Christos a înviat!"

– „Sunt torturat astăzi cum nu m'a torturat încă nimeni până acum. Si totuşi eu isbutesc să am încă dragoste faţă de călăii. Stiu că nu mă veţi înţelege, îmi dau seama.

Poate mai târziu.

Nu încercaţi şi nu vă agitaţi ca să mă scoateţi de aici.

Nu încercaţi să mă scoateţi de aici, pentrucă oricât ar fi dragostea voastră de mare pentru mine şi încrederea voastră în mine, niciodată nu veţi putea să mă ridicaţi pe piedestalul pe care mă pun aceşti mişei astăzi. Si acest lucru îl veţi plăti tot mai târziu."

(urmarea în pag. 10)

EVOCAND JERTFA LUI MOTA

Sunt oameni şi fapte asupra cărora puţinătatea cuvintelor noastre nu poate reda decât în slabă măsură ceeace aceşti oameni au reprezentat. E greu de prins într'un articol ocazional figura acelui munte de om, piscurile sublimei lui dăruiri şi tot ceeace a însemnat Ionel Moţa pentru generaţia lui şi pentru întreaga tradiţie şi linie spirituală a neamului nostru, în numele căruia s'a ridicat. Eu ştiu că nu-l voiu putea cuprinde în toată plenitudinea lui. E prea mare Moţa pentru modestele mele forţe de interpretare. A fost şi este o minune de om. O minune a timpului nostru. Un om despre care cu greu se poate vorbi, ori scrie. Un om pe care nu-l poţi decât contempla. Un om pe care dacă il vedeai, l-ai fi tot admirat şi ascultat. Nici amintirea nu i-o poţi tulbura cu vreo stângăcie, cu vreun gând nătâng . . .

Dar după cum nu toţi profesorii de estetică au fost şi cei mai distinşi esteţi, la fel nici aceia dintre noi, cari cunosc mai bine legile noastre de viaţă, sunt şi cei mai distinşi dintre legionari.

Il putem admira pe Moţa, il putem înţelege şi urma, chiar dacă resursele noastre sufleteşti, nu se pot, nici pe departe, compara cu ale sale. Au fost biografi de seamă cari au devenit celebri prin interpretarea justă a faptelor acelora despre cari au scris. Câţi n'or fi încercat să scrie şi despre Moţa? Dar ori s'au oprit, ori n'au cutezat să publice ceeace au scris.

Nici eu nu cutez. Incerc doar să prind o frântură dintr'o existenţă pe care nici uitarea nu o poate adumbri.

Cu ocazia celei de a optsprezecea aniversare a morţii lui tragice, (13 Ian. 1938—13 Ian. 1955), în lupta contra Antichristului, nu mi se pare ceva mai potrivit decât să scriu ceva despre jertfa lui Moţa, despre sensul jertfei lui.

Ion Moţa nu s'a jertfit şi n'a murit la întâmplare. Eroi şi fapte eroice au fost de când lumea şi pământul. Au fost cinstiţi şi vor fi mereu în toate timpurile şi la toate popoarele. Eroi între eroi au fost însă mai rari, ori Ionel Moţa a fost mai mult decât un erou între eroi. A fost un martir. A fost aproape un sfânt. Un sfânt care nu respinge viaţa, care nu neagă această lume decât în ceeace are urât, şi respingător.

„Să mor pentru Christos . . . aşa am înţeles eu rostul vieţii mele" . . . scrie el. Jertfa lui a fost voită. A dorit-o plină de sens şi semnificaţie. A reuşit să fie deschizătorul unui front de luptă, care s'a tot lărgit pănăce a împărţit lumea întreagă în două tabere, care pe zi ce trece se contureză mai precis: a fi pentru Dumnezeu şi aşezărilе Lui, ori împotriva Lui

Prins de viaţă, de bucuriile şi necazurile ei, dar mai ales de plinătatea ei creatoare, căci era în puterea vârstei, înfruntă cu deplină conştiinţă şi seninătate moartea. Nu s'a cutremurat de moarte deşi o întâmpina cu tot tragismul omului în plină devenire. S'a depăşit pe sine ca om, deschizându-ne nouă celor ce-i urmăm, alte perspective în viaţă. Legat de familie şi glie de Căpitan şi camarazii săi, ca şi de tot ceeace constitue destinul său, se desprinde de toate aceste legături, nu ca să rupă pe om din rosturile lui, ci ca să-l prindă de firele altor isvoare de viaţă, mai curată, mai inaltă, mai frumoasă.

„Nu vom ascunde că ne doare această sfâşiere a pornirilor noastre spre toate împlinirile vieţii în plină floare. Desigur satisfacţiile de conştiinţă ne sunt mari atunci când ştim că prin aceasta abdicare ne-am împlinit o datorie de onoare şi de caritate pentru aproapele nostru, că am croit un drum larg pentru viitorul mai bun al neamului nostru. Totuşi rănile lăsate în noi de vrăşmăşiile sorţii, rămân veşnic vii. Dacă n'am simţi durerea acestor răni, atunci ce valoare, ce existenţă vie ar mai avea jertfa noastră? . . . „Rămânem într'o tinereţe fără primăvară, faţă'n faţă cu moartea, desrădăcinaţi din rânduiala şi bucuria personală, dar totuşi acest pustiu din sufletul nostru legionar se populează pe încetul cu altă lume, a trăirii eroice, cu dragostea de luptă şi de camarazi, cu voluptatea jertfei". (I. Moţa, Cranii de lemn, pag. 58/1951)

Jertfa este măsura creştinătăţii noastre, scrie el cu altă ocazie. Din starea de indiferenţă faţă de bine ori de rău, de urît ori de frumos; din lipsa noastră de entuziasm ori de revoltă faţă de tot ceeace se petrece în jurul nostru, ne-au scos gândurile, viaţa şi faptele lui Ionel Moţa. Trăirea lui interioară, a cărei profunzime n'o puteai pătrunde, ne-a deschis cu totul alte orizonturi, mai pline de conţinut.

Ionel Moţa, prin jertfa lui voluntară, prin dăruirea lui totală, ne-a desvăluit taina trecerii noastre prin lume şi viaţă. Ne-a arătat rostul existenţei noastre, care se identifică cu opera noastră tăcută de fiecare zi, ori se consumă odată, dar strălucitor de luminos, prin prezenţa şi reacţiunile noastre în faţa evenimentului; în momentele de răscruce ale timpului şi contemporaneităţii noastre istorice.

Astăzi, ca şi acum optsprezece ani, când Ionel Moţa s'a dus în Spania să apere pe Christos şi să moară pentru El, mărturisind astfel prin faptă, credinţa lui, jertfa lui apare mai eloquentă ca oricând. Credinţa noastră nu mai comunica cu Dumnezeu decât doar prin gând şi vorbe. El a întărit această comunicare prin faptă. Gestul său este şi astăzi atât de cuprinzător, atât de plin şi de extraordinar, încât viaţa noastră se îmbogăţeşte necontenit din rodul lui.

La 13 Ianuarie, să contemplăm Crucea dela Majadahonda oricât de departe am fi de trenşeele în care a căzut, oricât de departe am fi de mormântul său pângărit în ţara cotropită, rămânând cât mai aproape de această jertfă, care nea înălţat neamul pe culmile adevăratelor glorii.

Traian Puiu

Corneliu Codreanu şi »Sensul Istoriei«

(urmare din pag. 9)

– „Ei strălucesc în istorie ca nişte chipuri de aur care, fiind pe înălţimi, sunt bătute în amurg de lumina soarelui, în timp ce peste întinderile cele de jos, fie ele cât de mari şi de numeroase, se aşterne întunericul uitării şi al morţii. Aparţine istoriei naţionale nu acela care va trăi sau va încinge cu sacrificarea liniei vieţii neamului – ci acela care, indiferent dacă va încinge sau nu, se va menţine pe această linie".

Astfel a vorbit Căpitanul nostru.

Lumina lucidităţii lui defineşte, astfel, statutul îndatoririi noastre, c a s a c e n e r ă m â n e d e f ă c u t, astăzi, în preziua mileniului christologic vestit de Ioan la Pathmos (Apoc., XX. 2/7).

Sa fim treji şi împreună, la capătul celei de a şeasea părţi a marei înnoptări din care ieşim astăzi; fulgerătoarea limpezime dinlăuntrul nostru, şi deci mai înaintea istoriei, să fie gata de a deslănţui, de a consuma şi de a conduce la dreapta sa împlinire ioanicul „Kairos", care ne-a zidit destinul din veci şi până astăzi. („Agnus occisus a constitutione mundi", Apoc., 13; 8). La fel după cum, cedând unui moment charismatic absolut, Ionel Bănea scria în cartea lui despre Căpitan:

„Totul intră iarăşi în suprema atenţiune. Peste toate obstacolele şi suferinţele ce pândesc încă corabia aceasta, în depărtare se vede o lumină din ce mai strălucitoare şi plină de nădejde.

E sabia de foc a Archanghelului Mihail, patronul Legiunii, care ne conduce în luptă şi ne arată drumul biruinţii".

Ioan Părvulescu

GÂNDURI PENTRU 30 NOEMBRIE

EXISTA oare un paradox între 30 Noembrie de astăzi, în ţară şi în exil, şi vieaţa şi moartea Capitanului? Anulează cumva golgota actuală a naţiei s e n s u l trăirii şi v a l o a r e a jertfei lui? Va fi marcată dăruirea sa, acum şi deapururi, de stigmatul i n u t i l i t ă ţ i i?

Furaţi de delirul pragmatic al vieţii moderne, ne lăsăm în general uşor tentaţi să acordăm judecată de valoare asupra unui fapt sau unui gest, asupra unei dăruiri spre exemplu, după rezultatul c o n c r e t – perceptibil prin simţuri sau afect – realisat. După vocaţie sau temperament vom stabili pentru aceasta, cu judiciozitate mecanică între fapt şi consecinţă, şi vom presa verdictul asupra v a l o r i i actului prin sita simţurilor sau prin labila cenzură a sufletului. Dar cum vor putea oare simţurile noastre, în ce măsură va fi în stare afectul nostru, să desluşească cauza intimă a faptului, finalitatea sa ultimă, care singure definesc pe făptuitor şi pot conferi valoare stabilă acţiunii?

Există calităţi şi există valori ale omului care nu se lasă măsurate şi cântărite, văzute şi mirosite . . . Deşi dinamice prin natură şi în perpetuă desfăşurare, consecinţele p a l p a b i l e ale clocotului lor continuu pot lipsi cu desăvârşire şi, în orice caz, nu stau în niciun raport cu valoarea lor intimă. Pentru a pătrunde în esenţa generozităţii, pentru a detecta vocaţia sa de dăruire, pentru a defini – prin ele – structura specifică diferenţiată a individului, s e n s u l profund al acţiunilor sale, v a l o a r e a lor reală şi – anticipăm – u t i l i t a t e a lor, va fi nevoie atunci să le abordăm cu tentaculele subtile ale spiritului, singur în măsură să aproximeze gama completă a valorilor, singur capabil să le raporteze la scara eternităţii şi a absolutului; fiindcă numai în perspectiva veşniciei vom fi în măsură să discriminăm între esenţă şi contingenţă, să evităm confuzia între etern şi tranzitoriu, între profund şi superficial. Iar imaginea ce o vom desprinde, întregă sau incompletă, clară sau estompată . . . va mai fi atunci condiţionată numai de limitaţiile propriilor noastre potenţialităţi spirituale . . . Adevăr grăim: nu toată lumea va înţelege, fiindcă nu toată lumea va putea să înţeleagă s e n s u l trăirii Capitanului şi v a l o a r e a sacrificiului lui!

*

APRECIATA la scara valorilor c o n c r e t e, a rezultatelor p a l p a b i l e, a consecinţelor i m e d i a t e, vieaţa Capitanului a fost la fel de zadarnică, la fel de lipsită de semnificaţie . . . practică, la fel de trecătoare, ca atâtea alte existenţe sbuciumate din trecutul istoriei naţionale. Sforţarea sa gigantică, debordarea continuă, incomparabilă, a generozităţii sale, trezirea dintr'o letargie seculară a conştiinţei neamului, s'au soldat toate, până la urmă, cu un potop de înfrângeri . . . politice. Bătălie a fost pierdută după bătălie. Ostaş a căzut după ostaş. In mijlocul lor, în fruntea lor, a căzut Căpitanul . . . Ori, ce poate fi mai d e f i n i t i v decât moartea, ce mai i n u t i l decât un holocaust de trupuri sfârtecate, în l u m e a r e a l i t ă ţ i l o r f i z i c e, în u n i v e r s u l c e r t i t u d i n i l o r m a t e r i a l e . . . ?

(urmare în pag. 12)

ROMANIA IN MEMORIILE LUI CHURCHILL

Apariţia ultimului volum din Memoriile lui Churchill a produs o amară dezamăgire în rândurile românilor din exil. E volumul în care premierul britanic desvăluie pentru prima dată cum a oferit 90% din România bunului plac al Sovietelor.

Dezamăgirea a fost mai ales mare pentrucă era curentă credinţa că soarta de astăzi a ţării noastre e în primul rând o consecinţă a lipsei de înţelegere a Americei pentru problemele europene. Era socotit imposibil ca omul de stat care încă din 1921 predica cruciada împotriva bolşevismului şi care, primul, după sfârşitul ultimului războiu, a denunţat în faimosul discurs dela Foulton imperialismul sovietic, să fi contribuit atât de activ la aservirea ţărilor de dincolo de cortina de fier.

Citind dela început memoriile lui Churchill descoperim însă şi atitudini care, dacă nu prietenoase, nu ignorează totuşi justeţa motivelor intrării României în războiul contra Rusiei. A semnala câteva din acestea e mai util de cât înfierarea transacţiei cu procentajele de influenţă, pentrucă ele exprimă adevăratele convingeri ale autorului în momentul când le-a manifestat.

Ceeace Churchill aminteşte despre încercările lui Litvinof de a obţine, cu sprijin francez şi englez, acceptarea guvernului român de a permite libera trecere a armatelor ruseşti în cazul atacării Cehoslovaciei de către Germania, sau despre garanţiile britanice acordate României, e mai puţin important. La 21 Iunie 1941, România a intrat în războiu alături de Germania şi Anglia a tratat-o dela această dată ca pe propriul său inamic. Cele mai vagi recunoaşteri ale dreptăţii cauzei noastre de atunci înainte nu mai erau dictate de menajamente diplomatice sau de generozitate; erau realităţi peste care nu putea trece uşor nici Winston Churchill.

Imediat după semnarea alianţei cu Anglia, Rusii au cerut ca Marea Britanie să se declare automat în stare de războiu cu România, Finlanda şi Ungaria. La început, Churchill s'a opus energic, demonstrându-i lui Stalin, într'o serie de mesagii, că o astfel de măsură nu e justificată. In urma insistenţii Cremlinului a cedat, continuând însă să-şi apere teza iniţială. La un ultim apel al lui Stalin, la 28 Octombrie 1941, a dat instrucţiuni ministrului de externe, în vizită la Moscova, să consimtă să adreseze un ultimatum celor trei ţări aliate cu Reichul. „*Dar eu*", scrie Churchill, „*eram extrem de nemulţumit că am fost forţat să iau această poziţie*". Aceeaşi nemulţumire i-o împărtăşia într'un mesagiu lui Anthony Eden: „*Se pare că te-ai hotărît pentru declararea războiului împotriva celor trei puteri la 3 Decembrie . . . Opinia mea în privinţa neînţelepciunii unei astfel de măsuri rămâne nealterată . . .*"

Odată războiul declarat, guvernul sovietic a cerut celui britanic să recunoască de jure toate anexiunile teritoriale făcute de Rusia după semnarea acordului cu Ribbentrop: „*Pentru satisfacerea intereselor speciale ale Uniunii Sovietelor, Stalin dorea restaurarea frontierelor din 1941, anterioare atacului german, în Statele Baltice, Finlanda şi Basarabia.*"

Chestiunea revendicărilor faţă de Polonia era deosebit de delicată, deoarece războiul fusese riscat tocmai pentru apărarea întregrităţii teritoriale poloneze. Pe de altă parte, linia Curzon corespundea concepţiei ministrului de externe britanic din primul războiu mondial. In privinţa Basarabiei şi Careliei finlandeze, punctul de vedere al şefului guvernului englez era mult mai limpede. Aceste provincii le considera aparţinând ţărilor respective şi reacţiunea la primele cereri ruseşti a fost o vie indignare, mărturisind într'un loc că „*am fost deadreptul înfuriat când am aflat pretenţiile ruseşti*". La 20 Decembrie, transmitea la Moscova lui Eden: „*pretenţiile lui Stalin în Finlanda, Statele Baltice şi România sunt direct contrarii articolelor unu, doi şi trei din Carta Atlanticului.*"

Rusii au continuat însă şi după această întâmpinare să condiţioneze buna funcţionare a alianţei de necesitate de satisfacerea cererilor teritoriale. In cursul primei vizite a lui Molotov la Londra, în Mai 1942, problema a fost adusă din nou pe tapet: „*La 20 Mai au început discuţiile formale. In această zi şi în următoarele două, Rusii au menţinut poziţia lor iniţială. Molotov a cerut recunoaşterea într'un acord secret a pretenţiilor Rusiei în România. Aceasta era contrar înţelegerii noastre cu Statele Unite. Convorbirile în Foreign Office, conduse de Mr. Eden, au ajuns deacea la un punct mort.*"

Mai târziu, mai ales în privinţa Statelor Baltice, Churchill a cedat ceva din inflexibilitatea primei atitudini: „*Sub presiunea evenimentelor, am fost silit să abandonez domeniul moralei pure . . .*" Dar, pentru a îndigui expansiunea sovietică, se gândia la crearea unor federaţii regionale viabile. In timpul vizitei la Washington, din Mai 1943, a dus cu preşedintele Roosevelt şi colaboratorii apropiaţi ai acestuia discuţii ample asupra structurii postbelice a lumii. „*Cât despre Europa, eu preconizam ca aceasta să consiste după războiu din vreo douăsprezece state şi confederaţii, care vor forma Consiliul Regional European. Speram, la fel, că în Sud-Estul Europei se vor putea forma câteva confederaţii – o Federaţie Danubiană, bazată pe Viena şi care să umple oarecum golul lăsat de dispariţia imperiului Austro-Ungar; în afară de aceasta trebuia să fie o Federaţie Balcanică.*"

Aceiaşi preocupare l-a urmărit şi în ideea realizării frontului balcanic.

Despre planul acesta, al unei debarcări pe peninsula balcanică, s'a scris şi s'a vorbit foarte mult după războiu. Planul nu era nou, deoarece şi în primul războiu mondial operaţia nereuşită dela Galipoli fusese întreprinsă din iniţiativa lui Churchill, în vremea aceea prim lord al amiralităţii britanice. O debarcare în Balcani apărea deci probabilă şi dela ea se aştepta o preîntâmpinare a înaintării ruseşti în ţările din această regiune. Ziaristul australian Chester Wilmot, mort anul trecut într'un tragic accident de avion, a scris cea mai documentată şi mai strălucită istorie a operaţiilor militare în Europa, „The Struggle for Europe" (Lupta pentru Europa). In această carte întreg capitolul XXIII ("Roosevelt and the Balkans") e dedicat controversii dintre Americani şi Englezi asupra oportunităţii unei debarcări în Balcani. Chester Wilmot prezintă pe Winston Churchill şi mareşalul Montgomery ca pe principalii susţinători ai acestui plan, care a fost abandonat numai în urma opoziţiei ireductibile a preşedintelui Roosevelt şi a generalului Eisenhower. Toată lumea a crezut acelaşi lucru şi întreg blamajul cauzat de căderea ţărilor balcanice sub dominaţia sovietică a fost atribuit Americei.

In ultimul volum al memoriilor sale (Triumf şi Tragedie) Churchill spulberă în bună parte această iluzie: „*Nimeni dintre participanţii la acele discuţii nu s'a gândit vreodată să ocupe întreg Balcanul cu armatele . . .* Se urmărea numai ca prin o debarcare în Istria să se înainteze peste depresiunea Liublianei în Ungaria şi Austria şi apoi să se pătrundă până în inima Germaniei.

Oricum, o astfel de operaţie ar fi modificat mult raportul de forţe dintre aliaţi şi, cu prezenţa armatelor anglo-americane la graniţele României, cei o mie de membrii ai partidului comunist român n'ar fi reuşit niciodată să pună mâna pe conducerea ţării.

Ce importanţă acorda Churchill acestei acţiuni se vede din schimbul patetic de scrisori cu Roosvelt. Dupăce discuţiile cu Eisenhower pe această temă (aşa cum apare clar din însăşi revelaţiile actualului preşedinte în cartea sa „Crusade in Europe") nu ajunseseră la niciun rezultat, s'a adresat din nou preşedintelui Roosvelt. In răspunsul său, preşedintele accentua că e ferm hotărît să rămână la „marea strategie" stabilită la Teheran, anume operaţia „Overlord." La insistenţele lui Churchill asupra consideraţiilor politice, Roosvelt obiecta: „*Telurile politice sunt într'adevăr importante, dar operaţiile militare pentru atingerea lor trebuesc să fie subordonate unui plan de ansamblu european.*" Stalin s'a pronunţat pentru „Anvil" (debarcarea în sudul Franţei), aşa că el, Roosvelt, nu se poate abate dela acest plan, fără să consulte în prealabil pe Stalin . . . *Nu pot consimţi să întrebuinţez trupe americane în Istria şi în Balcani.*" La acest refuz categoric, Churchill se resemna să-i atragă încăodată atenţia asupra inastabilităţii periculoase a stărilor din Balcani: „*Mesagiul Dvs. mi-a produs mare îngrijorare. Când fiecare trebue să întrebe pe fiecare, înainte de a acţiona, orice acţiune e paralizată. In aceste regiuni balcanice, orice situaţie în curs e depăşită de noi evenimente . . .*"

Din acest moment, premierul britanic pare că a renunţat la orice altă intervenţie şi-şi pregăteşte justificarea morală pentru transacţiile de mai târziu cu Stalin. In altă scrisoare lansează un atac împotriva armatei române, care pentru noi constituie totuşi unul dintre cele mai alese elogii aduse luptătorilor români din rasboiul anti-bolşevic. „*Armata română a mers cu entuziasm în războiul contra Rusiei şi a dat multe lovituri trupelor sovietice.*" Un elogiu însă care l-a indignat pe dl Creţeanu şi l-a făcut să încerce să dovedească imediat contrariul.

Acest schimb de scrisori a avut loc în Iunie 1944. In urmatoarele două luni, soarta independenţei României se aranja în discuţiile dela Cairo, care, după afirmaţiile lui Churchill, se duceau de către cei trei aliaţi în deplină înţelegere. Apoi a venit lovitura dela 23 August. Winston Churchill o descrie fără ornamentaţia cu care au incercat să ne impresioneze autorii ei, aflaţi în exil: „*O lovitură de stat dată de tânărul rege Mihai şi fidelii săi la 23 August a provocat o răsturnare totală a situa-*

(urmarea in pag. 12)

REVELATIILE UNUI DEPUTAT AMERICAN

Sub acest titlu, ziarul spaniol **El Alcazar** publică sub semnătura D-lui Seicaru un interview luat membrului Camerei Reprezentanţilor, Michael Feighan.

Deputatul de Ohio şi membru al Comitetului Kersten (House Committee on Communist Aggression) a vizitat în luna Noembrie capitala Spaniei şi a luat contact cu toţi reprezentanţii refugiaţiior de dincolo de Cortina de Fer din această ţară. Organizatorul şi animatorul reuniunilor care au avut loc a fost dl. Pamfil Seicaru.

Michael Feighan, după prezentarea pe care o face în introducerea interviewului Dl. Seicaru, este un inflexibil adversar al coexistenţei şi, mai mult, un convins partizan al cauzei tuturor popoarelor supuse regimului totalitar comunist. Catolic practicant şi democrat de o adâncă convingere, Dl. Feighan judecă regimul comunist din punct de vedere creştin şi din punct de vedere democrat. In discursul său din 6 Martie în Congres, el a făcut, începând cu situatia tragică a României, rezumatul teribilelor experienţe făcute de toate ţările lăsate la discreţia Rusiei Sovietice.

Rezultatul contactelor din Spania ale d-lui Seicaru şi altor reprezentanţi români nu poate fi decât îmbucurător pentru cauza românească, mai ales ţinând seamă de faptul ca Michael Feighan va deveni preşedintele comitetului Kersten în noul Congres. Interviewul pe care la acordat îndreptăţeşte această credinţă.

Reproducem parte din aceaste declaraţii, convinşi că vor fi un mesagiu de speranţă pentru cititorii noştri.

Iată dialogul:

„Puteţi să ne daţi informaţii asupra lui House Committee on Communist Aggression?"

„Acest comitet a fost constituit în 1953, fiind aprobat de Camera Reprezentanţilor . . . Constituirea unui astfel de Comitet a fost necesară din cauza favorabilei prezentări a Rusiei Sovietice, în urma alianţei din cel de al doilea războiu mondial. Această prezentare a influenţat mari sectoare ale opiniei publice din lumea liberă, constituind un obstacol serios în calea desvoltării programului necesar pentru apărarea libertăţii umane şi asigurarea securităţii Statelor Unite . . . In faţa acestei situaţii, Congresul a autorizat crearea Comitetului însărcinat cu cercetarea agresiunei comuniste. Rapoartele publicate de Comitet desvăluesc unele acţiuni ale comunismului care pun în lumină contrastul violent dintre comunismul teoretic şi cel practic."

„Există în opinia publică americană un curent puternic în favoarea coexistenţei?"

— „Nu, deoarece publicul care îşi dă seama de formidabila şi vizibila ameninţare pe care o constituie conspiraţia criminală a comunismului, cu scopul stăpânirii întregei lumi, se opune cu toată tăria aşa zisei coexistenţe pacifice. Acest public îşi dă seama că nu există nici o diferenţă între imperialismul comunist şi cel rusesc. Acţiunea frauduloasă a Ruşilor pune lumea liberă în faţa alternativei: rezistenţă sau sclavie. Unele persoane neinformate favorizează totuşi coexistenţa, deoarece nu cunosc nici testamentul lui Petru cel Mare şi nici colonialismul roşu al Rusiei.

Un foarte redus sector favorizează coexisenţa. Acest sector se compune din două categorii: prima susţine că trebue să existe mai departe imperiul rus, care a subjugat aproape o treime din suprafaţa globului şi peste 800 de milioane de oameni Această categorie crede că noi nu trebue să spunem nimic contra „Sfintei Rusii" pentru a nu ofensa poporul rus. Această politică este susţinută de către George F. Kennan, fostul şef al biroului politic din State Department şi fost ambasador la Moscova.

A doua categorie este compusă din oameni avizi de câştiguri care vor să se folosească de comerţul cu comuniştii şi să sacrifice principiile în favoarea lăcomiei de bani".

— *„Personal, credeţi posibilă realizarea unei coexistenţe pacifice cu comunismul în general şi cu Rusia în particular"?*

— „Categoric nu, dat fiind că politica de coexistenţă este fatală pentru lumea liberă".

— *„E posibilă o consultare a voinţei populare în Germania Orientală, fără ca să fie aplicat acelaş principiu şi în celelalte state din spatele Cortinei de Fer?"*

— „Este clar că nu, pentrucă eu cred că toate naţiunile din spatele Cortinei de Fer au dreptul la alegeri libere, în virtutea dreptului de autodeterminare."

— *„Ce impresii aţi culeş dela reuniunea reprezentanţilor comunităţilor naţionale de exilaţi din Madrid?"*

— „Toţi sunt de acord că coexistenţa cu Rusia este imposibilă şi că ar duce mai devreme sau mai târziu la sclavizarea altor ţări din Asia şi Europa."

ROMANIA IN MEMORIILE LUI CHURCHILL

(urmare din pag. 11)

ţiei militare. Armatele româneşti au urmat regele ca un singur om. Trei zile după sosirea trupelor sovietice, armatele germane erau deja dezarmate, sau se retrăseseră peste frontiera de nord. Bucureştii a fost evacuat de Germani. Armata română se dizolvase şi Ruşii invadau ţara. Guvernul român capitula." Incăodată, tot din pana lui Churchill, dovada că „armistiţiul" trâmbiţat de Dnii Vişoianu şi Co. n'a existat niciodată. România capitulase fără condiţii, datorită trădării conducătorilor ei politici şi indiferenţei aliaţilor occidentali. Mai târziu, în ajunul conferinţei dela Yalta, Churchill constata că răul făcut devenise ireparabil: *„România a căzut sub pumnul dominaţiei sovietice."*

APARAREA FORMOZEI

(urmare din pag. 5)

Situaţia în Sud-Estul Asiei e însă fluidă. Mai ales în Indochina, serviciile armatei franceze care au păstrat legături cu guvernul lui Ho Chi Minh, în speranţa că acesta va deveni un fel de Tito asiatic, au abandonat încercările în acest sens şi sunt convinse că Vietnamul de sud va fi invadat înainte de desfăşurarea alegerilor generale, prevăzute pentru 1956.

Cât de critică a fost în anul 1954 situaţia în Asia, a desvăluit-o vicepreşedintele Nixon într'un discurs ţinut în cursul campaniei electorale pentru ultimele alegeri ale Congresului. Richard Nixon a declarat cu acest prilej că numai calmul peşedintelui a împiedecat în câteva rânduri isbucnirea celui de al treilea război mondial. Dacă pacea actuală în Asia a ajuns stadiul când depinde doar de calmul unui om, ne putem aştepta oricând la triumful tezei amiralului Radford.

BILANT DE APROAPE UN SECOL

(urmare din pag. 8)

tentat oriental, sigur de sine şi de puterea pe care o deţinea acasă, a polarizat toate adversităţile împotriva sa, chiar şi în chestiunile unde avea dreptate. Tinând morţis la respectarea literii tratatului de alianţă din 1916 pe care mulţi îl considerau caduc şi de care Statele Unite nu se simţeau legate fiindcă nu-l semnaseră niciodată, el a lăsat o impresie falsă de nesaţ politic şi teritorial, care ne-a făcut mult rău şi ne-a urmărit ani de zile până ce Nicolae Titulescu a păcătuit în sens contrar, printr'o docilitate şi versalitate excesivă în problemele de importanţă vitală pentru noi. Iar furturile de urne patronate de guvernele de sub preşedinţia sa, impuse la cârmă prin intrigi de culise, ne-au creat o atmosferă imposibilă, plină de dispreţ, chiar şi la amicii verificaţi din afară şi au demoralizat în aşa măsură viaţa politică încât au făcut posibile şi pregătit regimul celor două dictaturi corupte şi de asasinat premeditat a tot ceeace constituia forţă dinamică şi conştiinţă activă a naţiunii. Rezultatul s'a văzut la 23 August 1944 când conjuraţia clanurilor trădătoare care au profitat personal de infecţia inoculată organismului social şi de stat au provocat cu bună ştiinţă catastrofa. Nenumăraţi agenţi ai acestor puteri destructive foiesc şi astăzi printre emigranţi, cumpărând suflete, înscenând defecţiuni, provocând capitulări şi renegări dureroase spre folosul cotropitorului bolşevic şi pentru permanentizarea stărilor morbide care i-au scos şi-i menţin la suprafaţă. Dar veştile din ţară arată că o viguroasă mişcare de rezistenţă se ridică sub numele Legiunea Arhanghelul Mihail. Se pare deci că şi de data aceasta, ca de atâtea ori în sbuciumatul său trecut, poporul român se pregăteşte pentru ziua ce va să vină ca să împlinească din nou imperativul menirii sale istorice.

C. S.

GANDURI PENTRU 30 NOEMBRIE

(urmare din pag. 10)

Dar Corneliu Codreanu intuise că cine evoluează numai pe dimensiune palpabilă umblă după vanitatea edenului pământesc; dialectica socială şi politică, cinetica civilizaţiei, capricioasa instabilitate a fenomenelor economice . . . nu admit situaţii durabile şi perfecte, şi orice progres material este repede anulat de perfecţiunea relativă a jalonului antitetic sau de insaţietatea ambiţioasă, sau invidioasă, sau vanitoasă . . . a subiectivismului omenesc. Fiindcă, considerată prin prisma materială, scadenţa dialectică a vieţii e moartea . . .; iar lutul animat, carnea, fiind trecător, şi toate bucuriile sau aşteptările centrate în el vor fi la fel de incomplete, provizorii, superficiale . . . simple preludii sau spasme ale neantului . . .

Deaceea ne-a deschis, prin fapta sa, prin jertfa sa, perspectivele unei noui dimensiuni existenţiale, ale cărei finalităţi depăşeau ciclul vital al indivizilor şi proiecta întreaga naţiune spre zările nemuririi, în afară de materie şi peste timp. In noua traiectorie, existenţa individuală, „co-existenţa" gregară a colectivităţii naţionale, capătau un sens în afara realităţii lor biologice – perisabile – depăşeau condiţia lor vegetativ-afectivă – tranzitorie şi sporadică. Fiindcă „Tel al neamului" . . . era . . . „Invierea" . . . în permanenţă . . . în absolut . . . Dar noul drum era detectabil numai prin spirit şi accesibil numai trăirii spirituale . . . Individ sau colectivitate se puteau salva numai acei care erau capabili de această trăire . . .

Aceasta este moştenirea Căpitanului; perspectiva învierii – din vieaţă – a întregului neam; dacă neamul românesc va pieri, sau se va salva, depinde de cum va fi înţeles „lectia" lui . . . depinde de cum îşi va fi însuşit vocaţia lui spre sacrificiu; fiindcă, în paradoxul sublim al firei, numai o naţiune care ştie să moară, şi cum să moară, va putea supravieţui . . .

El, Capitanul, şi-a făcut datoria către neam prezentându-i, prin calvarul său, alternativa de vieaţă sau moarte . . . veşnică. Răspunderea istorică şi răspunderea în faţa eternităţii a fost însă trecută deacuma acelora care i-au înţeles, în spirit şi în faptă, chemarea. Spiritul de dăruire al acestora, lupta de astăzi a întregului neam, sunt dovada irefutabilă a utilităţii jerfei lui.

Herausgeber: Verlag "VESTITORII", Traian Golea, Muenchen 2 Germany — Tel. 59 17 43 — Postscheck-Konto: Muenchen 404 53
Verantwortlicher Redakteur: Dr. Virgil Velescu.